

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Almo](#) en [SABAM](#).

GLAZEN BOL EN KOFFIEPRUT

Glazen bol en koffieprut

Klucht in 2 bedrijven
van Hilda Vleugels
voor 4 dames, 4 heren

DECOR

Het stuk speelt zich af in de zomer op een camping.

Een proloog en epiloog vinden plaats in de ontvangkamer van een waarzegster.

De camping

De linkerwand is de zijkant van een caravan, met raampje en toegangsdeur tot de caravan, en opstapje. Vooraan links, voor de caravan, is een weg (naast het front van de caravan) tot de accommodaties van de camping: douches, toiletten, winkel, telefoon, enz. Naast die weg, helemaal vooraan staat een boom.

De achterwand is eveneens de zijkant van een caravan. Links en rechts van deze caravan vormen windschermen een afsluiting, met daarvoor langs beide zijden een weg naar het groot materiaal: fietsen, gasbussen, visgerief, enz.

De rechterwand is net als de linkerwand: de zijkant van een caravan, met voor de deur een losstaand trapje. Vooraan rechts voor de caravan: een denneboom.

De ontvangstkamer van een waarzegster

Hiervoor wordt de open binnenruimte van de camping gebruikt.

Met zwarte doeken wordt een duister kamertje afgebakend. (Net groot genoeg om het hiernabeschreven meubilair en de personages te bevatten.)

Midden van het kamertje: een tafel met zwart tafelkleed tot op de grond.

Achteraan rechts: een toegang via een zwart gordijn. Vier stoelen. Op de tafel: een lichtgevende glazen bol, met extra speciale lichteffecten. Onder de tafel: een geluidsinstallatie met micro. Verder speciale lichteffecten die spookachtig aandoen, bv. een opgezette uil met rood-gloeiende ogen, wandarmaturen met elektrische lampen met effect van flets-brandende kaarsen, fosforlicht, een onguur schilderij met bewegende ogen, rode spots op vleermuizen, enz.

PERSONAGES

URSULA : Kordate, corpulente huisvrouw. Werklustig. Stoer uiterlijk. Simpel van geest. Gouden hart.

GUST : Corpulente man van Ursula. Trage, onhandige man. Gezet postuur. Liever lui dan moe. Onverzorgd uiterlijk. Spreekt traag.

PASCALE : De jongste van allen. Bang, onhandig en onzeker vrouwtje.

PHILIP : Man van Pascale. Onderwijzer. Ca. 30 jaar. Donker haar. Snorretje. Betweter.

MARJAN : Huisvrouw. Braaf, optimistisch karakter.

THOMAS : 40-jarige pessimist. Man van Marjan. Nors, wantrouwend en zwartgallig.

MADAME BLANCHE: Waarzegster. Zwarte pruik. Zigeunerkledij. Fel rood gekleurde lippen. Lange rode nagels. Als ze haar man beveelt: gewone stem. Als waarzegster: duistere, mysterieuze stem. (Facultatief: rookt sigaren.)

GERARD : Schriel mannetje. Echtgenoot van madame Blanche. Als een wezel zo bang van zijn vrouw.

1° Bedrijf

1° Tafereel

(Er brandt het licht in de ontvangkamer van de waarzegster, zodat de speciale lichteffecten niet opvallen. Madame Blanche zit aan de tafel en leest een damesblad. Er wordt gebeld.)

MME. BLANCHE : *(met schrille stem, terwijl ze haar zwarte pruik opzet)*
Gerard! Volk! Zet de cassette-recorder al maar op.

GERARD : *(achter de coulissen, gedwee)* Ja Siska.

MME. BLANCHE : *(met gewone stem)* En Gerard!...

GERARD : *(achter de coulissen)* Ja Siska?

MME. BLANCHE : Zorg dat ge op tijd zijt met de lichteffecten.

GERARD: *(achter de coulissen, gedwee)* Ja Siska.

(Er klinkt lugubere achtergrondmuziek. Madame Blanche moffelt het damesblad weg, doet het helle licht uit, zodat alleen de glazen bol licht geeft. Ze vaagt met haar mouw over de glazen bol, neemt een rechte pose aan... Dan Ursula, Pascale en Marjan dicht bij elkaar blijvend op.)

MARJAN : Oeioei. 't Is is hier donker.

PASCALE : E...en luguber.

MME. BLANCHE : *(Met duistere stem:)* Komt u binnen, dames.

PASCALE : I... ik durf niet.

URSULA : Komaan, Pascale. Hier wordt ge niet opgegeten. Daarbij, die madame heeft juist gegeten. Kijk maar, de confituur hangt nog aan haar mond.

PASCALE : Z.. zijt ge zeker dat het geen vampier is?

URSULA : Ge moet niet bang zijn. Ik heb knoflook bij. Als 't een vampier is gaat ze direct beginnen verschrompelen.

MARJAN : Zoudt u wat licht kunnen maken, mevrouw?

MME BLANCHE : De waarzeggerij is een occulte wetenschap die tussen schemer en duisternis beoefend wordt.

URSULA : Maar met een beetje meer licht zouden wij de "rechtloperij" wat beter kunnen beoefenen.

MME. BLANCHE : De geesteskrachten zijn, evenals vleermuizen en uilen, actiever in duisternis dan in licht. Daarenboven is het dank zij de duisternis dat wij, stervelingen, het licht zoeken.

(De speciale lichteffecten worden ingeschakeld. Pascale krijgt van schrik. Ursula kijkt bang om zich heen.)

MARJAN : Knap, eh?

MME. BLANCHE : Neemt plaats dames. Waarmee kan ik u van dienst zijn? De tarieven zijn als volgt: 500 frank voor toekomstvoorspelling uit koffieprut. 1000 frank voor toekomstvoorspelling met tarot-kaarten. 1500 frank voor het raadplegen van de glazen bol. En 2000 frank voor een séance met het oproepen van een geest naar keuze.

MARJAN : Dat zijn toch groepsbijdragen?

MME. BLANCHE : Nee mevrouw, dat zijn prijzen per pers

URSULA : Amai Lowis! Da's gene kattedepis.

PASCALE : Ik heb maar 1000 frank bij.

URSULA : Kijk madame Blanche. Wij gedrieën, met onze mannen, gaan overmorgen samen op vakantie: naar een camping in de Ardennen. Als ge in uw glazen bol de situatie van Pascale hier oproept, en ge zoomt met uw camera een beetje achteruit, dan zult ge zien dat onze caravans er ook op staan. Voor die kleine moeite kunt u toch de volle prijs niet vragen.

MARJAN : Alleen of de vakantie gaat meevallen, dat is alles wat we willen weten.

URSULA : We betrouwen De Boosere niet, ziet ge.

PASCALE : Nee! Ik wil meer weten. Ik wil weten of... of mijn man me graag zal zien tijdens de vakantie.

MARJAN : Maar Pascale. Uw Philip ziet u immers graag.

PASCALE : Waarom hebben wij dan zo dikwijls ambras?

MME BLANCHE : Voor dames met huwelijksproblemen heb ik een speciaal tarief: 3000 frank voor een groepsconsultatie.

PASCALE : Met de bol?

MME. BLANCHE : Met de bol.

PASCALE : *(tot Marjan en Ursula)* Vindt ge 't goed.

URSULA : Krijg ik dan ook een gebruiksaanwijzing voor mijn geval?

PASCALE : Voor welk geval?

URSULA : Wel voor die papzak waarmee ik al bijna twintig jaar op mijn kot zit.

MARJAN : Doe maar, mevrouw. Voor 3000 frank waarzeggerij, asjeblijft.
(betaalt Mme. Blanche)

MME. BLANCHE : Mag ik dan nu om stilte verzoeken, zodat ik me kan concentreren. Complete stilte, asjeblijft.

(Mme. Blanche hocus-pocust over de glazen bol, waar op dat ogenblik nog meer lichteffecten uitkomen. De muziek klinkt luid en onheilspellend.)

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... ik zie...

URSULA: Ik zie niks.

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... ik zie... een camping!

PASCALE : Waar? Waar?

MME. BLANCHE : Een camping tussen naaldbomen, heuvelachtige landschappen en kringelende, winkelende waterdingen.

PASCALE : Dat is het! Dat moet onze camping in Belvaux zijn. Ziet ge mijn man, madame? Ziet ge Philip? Is hij goedgezind?

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... een witte caravan...

PASCALE : Dat is die van ons!

URSULA : Wij hebben anders ook een witte caravan.

MARJAN : Bijna alle caravans zijn wit.

MME. BLANCHE : Ik zie ... ik zie.... een man...

PASCALE : Is het Philip? Heeft hij donker haar en een snorretje?

MME. BLANCHE : Een man, die op Clark Gable lijkt, komt uit de caravan.

PASCALE : Dat is hem! Dat moet Philip zijn. Wat doet hij?

MME. BLANCHE : De man bukt zich en raapt iets op.

PASCALE : O nee! Ik ben weer iets vergeten op te ruimen. Sla dat hoofdstuk maar over, madame. Dat ken ik. Ik zal wel weer tegen mijn voeten krijgen. Ik heb het altijd gedaan.

MME. BLANCHE : Nu wordt het beeld wazig.

PASCALE : Is 't al gedaan?

URSULA : Een juke-box speelt langer voor 3.000 frank, hoor madame.

MME. BLANCHE : Het karakter van die man komt te voorschijn.

PASCALE : Spoel dat maar door. Zijn karakter ken ik. Philip is een typische onderwijzer. Zelf mag hij gebreken hebben, maar de anderen moeten volmaakt zijn.

MME. BLANCHE : Deze man heeft drie karakters: één dat hij laat zien, één dat hij heeft en één dat hij denkt dat hij heeft.

PASCALE : Juist. En 't is met dat wat hij laat zien dat ik het meeste last heb. Ik wou dat hij zo de betweter niet uithing en dat wij minder ruzie hadden.

URSULA : Zap eens naar onze caravan, madame. Kijk eens wat onze Gust aan 't doen is? Wedden dat die weer met zijn gat in de zetel zit? Er lui en lamlendig bijliggen, dat is alles wat hij doet. Kunt gij in uw bol zien hoe ik hem moet aanpakken om er meer van gedaan te krijgen?

MARJAN : Doe geen moeite. Van een man krijgt ge alleen maar alles gedaan zolang ge er niet mee getrouwd zijt.

URSULA : GIJ hebt toch geen klagen, zeker!

MME. BLANCHE : Vrouwen zijn geschapen om mannen te temmen. Maar de juiste kennis van zaken is individueel en ligt verborgen in het rijk der doden. Voor een toelage van 500 frank per persoon wil ik de geest van Gerard, mijn overleden echtgenoot oproepen. In zijn onstoffelijke toestand kan hij voor ieder van u het geheim van het manipuleren van uw partners ontsluiëren.

URSULA : *(betaalt)* Asjeblijft madame. Als ik al te weten kom hoe ik mijn Gust in tweede vitesse kan schakelen ben ik al content.

PASCALE : *(betaalt)* En ik zou willen weten hoe ik mijn betweter moet aanpakken.

MME. BLANCHE : *(tot Marjan)* En u mevrouw?

PASCALE : Marjan? Die kan haar man de baas. Die lacht gewoon alle

problemen weg. Nietwaar Marjan?

(Marjan glimlacht en zwijgt.)

MME BLANCHE : Bon. Dan roep ik nu de geest van mijn overleden man op. Leg uw handen op de tafel en zoek handcontact met diegene die naast u zit. Dit handcontact dient tijdens de scéance behouden te blijven. Als deze magische cirkel gedurende de aanwezigheid van een geest verbroken wordt, zullen de gevolgen catastrofaal zijn. Sluit de ogen en ontspan u. Denk aan niets meer. Maak uw gedachten leeg, zodat onze lichamen en geesten ontvankelijk worden voor de komst van de geest... *(Spanning-verhogende muziek.)* Gerard! O Gerard, mijn dierbare overleden echtgenoot die rondwaart in de eeuwigheid, laat uw geest tot ons komen. Daal neer, Gerard, in deze magische kring en spreek tot ons... Gerard! O Gerard! *(Omdat de echte Gerard nog steeds niet arriveert, gebruikt ze even haar schrille, bevelende stem)* Gerard! *(Gerard, gekleed in zwarte outfit met een fles whisky in de hand, op via zwarte gordijn, kruipt - voor de acteurs ongemerkt, maar zichtbaar voor het publiek - onder de tafel. Hij sleurt de overhang van het tafellaken mee en blijft zichtbaar voor het publiek. Inmiddels orakelt Mme. Blanche verder)* Verlaat het schimmenrijk, Gerard. Nu. En verlicht de geesten van deze getormenteerde vrouwen. Kom onder ons, Gerard. Uw spirituele aanwezigheid is de enige redding voor deze verdrukten. Daal neer onder ons en verlicht onze geesten. Kom. *(Slaakt een ijsselijke kreet en davert over het hele lichaam.)* Gerard! Zijt ge hier? Ja, gij zijt hier. Ik voel het. Als ge hier zijt, geef ons dan een teken, Gerard. *(Gerard laat de tafel driemaal op de grond bonken.)* O geest van mijn dierbare echtgenoot, verruimt door de ontbinding van uw lichaam, zeg me : hoe kan een vrouw de activiteit van haar echtgenoot vergroten?

GERARD : *(Met grafkelder-stem, versterkt door geluidsinstallatie)* Met een abonnement op de Playboy. *(drinkt)*

MME. BLANCHE : Dat bedoelen wij niet, Gerard. (*stamp* onder de tafel)

GERARD : (*van pijn*) Aa! (*met grafkelderstem*) Ah! De bedoelde non-activiteit is van huishoudelijke aard.

MME. BLANCHE : Ja, Gerard. In uw verruimde geest zoeken wij de taktiek om van een luie man een actieve echtgenoot te maken.

GERARD : Dat kan toch iedere vrouw. Denk maar eens aan uw taktieken, liefste. (*drinkt*)

MME. BLANCHE : Gij waart een voorbeeldig echtgenoot, Gerard. Gij deedt alles in het huishouden.

GERARD : Omdat gij het niet deedt. De ideale taktiek om een man aan 't werk te krijgen is het werk te laten liggen. Woehahahahahahaa! (*drinkt*)

MME. BLANCHE : Dank u, mijn luchtledige echtgenoot, voor het ontsluiten van dit geheim. Maar vliefd nog niet heen. Er is nog een probleem. De echtgenoot van de tweede vrouw in onze cirkel is bedillig en kort ingehangen. Steeds weer ontaardt hun communicatie in ruzie. Zij is het slachtoffer van zijn gemoeial en luimen. Hoe kan zij van hem een verduldig, verdraagzaam en rechtschapen mens maken?

GERARD : Met een abonnement op het parochieblad.

MME. BLANCHE : (*korzellig*) En hoe nog?

GERARD : WIJ hadden op de duur nooit geen ruzie meer, mijn schat.

MME. BLANCHE : Omdat ik u altijd gelijk gaf, darling.

GERARD : Voilà. De eenvoudigste manier om een man de mond te snoeren is hem altijd gelijk te geven en het hulpeloos vrouwtje uit te hangen.

Woehahahahahaha! Ik had niets meer te zeggen, want ik kreeg altijd gelijk. Ik moest alles doen, want zij deed alsof ze te dom was. Woehahahahahaha!
Woehahaa! Adieu, mijn schat. Ik vertrek terug naar de eeuwige jachtvelden.

MARJAN : Nee! Nog niet vertrekken. Ik wil ook nog wat weten. Ik betaal bij. 1000 frank. Ik wil weten wat ik met een pessimist moet aanvangen. Mijn man Thomas is een pessimist, een zwartkijker. Hij vergalt mijn leven.
(Ursula en Pascale kijken verwonderd) Ik weet het. Ik lijk een optimistisch type. In de grond ben ik ook een optimistisch type. Maar tegen het pessimisme van mijn Thomas ben ik niet opgewassen.

GERARD : *(inmiddels licht beschonken)* Met een pessimist valt niet samen te leven, meisje. Daar bestaan maar twee oplossingen voor: er van scheiden... of kapot maken. Woehahahahahahaaa! *(drinkt)* Madame Blanche, mijn ex-darling. Ik trek me terug... in de benevelde toestand. Saluut! Arrivederci! Woehahahahahahaha! *(drinkt)*

(Spookachtige muziek. Mme. Blanche rilt hevig en stampt tegen Gerard, die daarop wegsliipt. Mme Blanche valt met het hoofd op de tafel; de muziek stopt bruusk.)

PASCALE : *(na korte angstige pauze)* Zou ze dood zijn?

URSULA : In de "komma", denk ik. Hoe zoudt ge zelf zijn als ge 't lijk van uw man hoort spreken?

PASCALE : Zouden wij nu onze handen mogen loslaten?

MARJAN : Wacht nog even.

MME. BLANCHE : (*komt bij*) Zijn uw problemen opgelost, dames?

PASCALE : Het mijne precies wel. Als ik Philip altijd gelijk geef en toegeef dat ik niets kan zouden mijn problemen opgelost zijn. Wel, da's simpel. In 't vervolg krijgt Philip gewoon gelijk.

URSULA : Voor mij is ook eenvoudig. Ik span onze Gust achter de kar. Ik laat al het werk liggen. Ik ga in staking.

MARJAN : Ik sta er slechter op. Ik heb twee mogelijkheden: scheiden of...

PASCALE : Dat laatste gaat ge toch niet doen, Marjan?

MME. BLANCHE : Bon. Ik hoor dat u allen tevreden is. De magie is u dienstbaar geweest. Dan beëindigen we deze séance. Van u krijg ik nog 1000 frank, daarna zal mijn butler u uitlaten.

MARJAN : (betaalt) A propos. Hoe zal het weer zijn in Belvaux. Daar kwamen we voor.

MME. BLANCHE : (*raadpleegt glazen bol*) Zonnig, met af en toe wat bewolking en hier en daar wat neerslag.

URSULA : Ja,ja. En stilstaand tot stapvoets verkeer aan de Welriekende Dreef en het Vierarmenkruispunt. Dat kennen we. (*tot Ursula en Pascale*) Kom. nu weten we dat we onze botten en paraplu's moeten inpakken.

MARJAN : Die neem ik anders ieder jaar mee.

PASCALE : Ik ook.

MME. BLANCHE : Gaat u die kant maar op, dames. Mijn butler laat u uit.

PASCALE : *(tijdens buitengaan)* Dank u, madame.

URSULA : Merci.

(Ursula, Pascale en Marjan af. Mme. Blanche, uit haar humeur, knipt het helle licht aan, doet haar pruik af.)

MME. BLANCHE : Gerard!

GERARD : *(Achter de coulissen:)* Ja Siska.

MME. BLANCHE : Kom hier!

GERARD : Ja Siska. *(op)*

MME. BLANCHE : Ge waart abominabel.

GERARD : *(Onderdanig:)* Ja Siska.

MME. BLANCHE : Ge hebt er met uw klak naar gegoid.

GERARD : Ja Siska.

MME. BLANCHE : Ge hebt mijn optreden geruïneerd.

GERARD : Ja Siska.

MME. BLANCHE : *(ruikt)* En ge hebt wiskhy gedronken.

GERARD : *(berouwvol maar ondeugend)* Ja Siska.

MME. BLANCHE : *(zwiept met damesblad om Gerards oren)* Wat heb ik

gezegd? Geen whisky. Nooit. Niet als ge afgast. Niet als ge strijkt. Niet als ge stofzuigt. Niet als ge bedden dekt. Niet als ge patatten jast. Niet als ge....
(enz.)

DOEK

2° Tafereel

(De linkse caravan is van Ursula en Gust. De middelste van Pascale en Eddy. De rechtse is van Marjan en Thomas. Voor Marjans caravan staan een tafel en twee stoelen. Marjan legt de laatste hand aan een verzorgde ontbijttafel: tafelkleed, bloemen, enz. Een draagbare radio staat aan. Marjan zingt swingend een hit mee.)

THOMAS : *(op uit caravan, nors)* Moet dat zo luid staan?

MARJAN : Goede morgen, schat. Goed geslapen?

THOMAS : *(gaat aan tafel zitten)* Met zo'n lawaai zeker? Zet dat ding af!
(Marjan zet radio af, zingt solo verder) En hou op met zingen!

MARJAN : Ik zing omdat ik me goed voel.

THOMAS : Doe dan alsof ge u slecht voelt. Uw kattegejank doet pijn aan mijn oren.

MARJAN : Kijk eens Thomas, de zon schijnt.

THOMAS : Dat weet ik. Vanaf halfzes scheen die al in mijn ogen en kon ik niet meer slapen.

MARJAN : Ocharme. Doe straks dan maar eens een middagdutje.

THOMAS : En mijn tijd verslapen. Dat zal wel zijn. 't Leven is al kort genoeg.

We zijn nog maar juist geboren of we takelen al af.

MARJAN : Maar Thomas. Ge zijt amper 40 jaar. In de fleur van uw leven. De aftakeling begint pas rond uw vijfenzestigste.

THOMAS : Niks van. Kijk maar eens naar de televisie. Vanaf 20 jaar moet ge al Oil of Olaz gebruiken, of ge verschrompelt.

MARJAN : Och gij. Ik gebruik dat ding niet en ik voel me nog altijd goed.

THOMAS : Tussen voelen en zijn is een groot verschil. Gij voelt u misschien nog wel twintig jaar. Maar aan u moet toch al serieus geplamuurd worden om er nog iets jong van te maken.

(Een stoomketel fluit.)

MARJAN : *(verbergt ergernis, staat op)* Wat drinkt ge? Rozebottelthee of meiklokjesthee?

THOMAS : Meiklokjesthee? Is dat ook geneeskrachtig?

MARJAN : Nee. Dodelijk. *(af in caravan)*

THOMAS : *(roept na)* Ik heb altijd al gedacht dat ge me wilt vergiftigen. Die kip van gisteravond was ook niet te vreten. *(zoekt)* Waar is mijn gazet?

MARJAN : *(vanuit caravan)* In de gazettenwinkel.

(Thomas staat korzelig op en gaat naar links. Marjan op uit de caravan met stoomketel en theezakjes.)

MARJAN : Thomas! Ge hebt gelijk. Ik heb al rimpels. Maar als ik niet voor de spiegel sta zie ik ze niet. En als ik er niet aankom voel ik ze niet. En

daarbij... dat de buitenkant verouderd is niet zo erg. Als de binnenkant maar jong blijft.

THOMAS : Wacht maar. Tot ge zo oud zijt als ik. Ge zult dan wel anders praten. *(af)*

MARJAN : Ik zal nooit zo oud zijn als gij. Gij zult altijd twee jaar ouder zijn.

(Thomas komt achterwaarts terug op en maakt plaats voor Ursula en het stootwagentje waarop ze een butaanfles vervoert. Ursula draagt werkkledij en er hangt een olievod uit een zak.)

URSULA : Onderuit, Thomas. Of ik rijd ergens stukken af die ge nog nodig hebt.

(Thomas af)

URSULA : Onze eerste dag begint al goed! Geen gas meer. En als ik dan een vent had die poten aan zijn lijf heeft, was dat allemaal niets.

MARJAN : Slaapt Gust nog?

URSULA : Ik weet het niet. Maar of hij zijn ogen nu open of dicht heeft, werk ziet hij toch niet. Ik denk dat ik ga doen wat die geest bij madame Blanche gezegd heeft. Ik ga staken, denk ik.

MARJAN : Och Ursula. We hebben het er daarna nog uitvoerig over gehad. Ik geloof niet in die dingen. Volgens mij was het allemaal trucage.

URSULA : Gij zat er toen anders ook maar witjes bij.

MARJAN : Het imponeerde op dat moment, dat geef ik toe. Maar achteraf

bekeken waren de adviezen die wij meekregen toch maar slapjes. Dat soort filosofie wordt aan iedere cafétoog getapt.

URSULA : Ik weet niet. Volgens mij is 't het proberen waard. Als 't niet lukt zijn er immers geen potten gebroken. In 't ergste geval ligt heel onze garderobe in de wasmand, hangt al mijn kook- en eetgerief vol schimmel en moet ik de brandweer roepen om de maaikens buiten te spuiten.

MARJAN : Als het bij mij niet lukt ben ik ofwel gescheiden ofwel zit ik met een lijk.

URSULA : Bij u lukt het altijd. Wat ge ook doet, gij zijt er altijd van af.

MARJAN : Dat lijkt mij toch een te definitieve oplossing. Nee, nee. Als ik vriendelijk en geduldig blijf zal 't ook wel beteren.

URSULA : Dat probeert ge al bijna twintig jaar. Maar van uw vriendelijkheid en geduld wordt intussen wel flink geprofiteerd.

MARJAN : Misschien wel. Maar 't houdt de kerk in 't midden.

PASCALE : *(komt uit haar caravan gestoven)* Oh Marjan! Ik moet koffie zetten en ik ben vergeten water te halen. Kunt ge mij eens niet water geven? Als Philip moet weten dat ik dat vergeten ben zit het er weeral tegen.

MARJAN : *(heeft inmiddels twee koppen thee gemaakt, geeft stoomketel)* Hier zie. Maar pas op, 't is nog heet.

PASCALE : Merci, Marjan. Ge zijt een engel. *(af in caravan)*

(Terwijl het gebeuren verder gaat, rent Pascale in en uit de caravan en zet haastig alles klaar voor een ontbijt zonder tierlantijnen.)

MARJAN : Ocharme. Ze is zo bang als een wezel van haar Philip.

URSULA : Behalve als ze ruziemaken. Dan is ze juist een "Vezevuvus"... ge weet wel, zo'n berg die vuur overgeeft. Dan spuit er alles vlammend uit. (merkt dat het raam van haar caravan opengaat) Zijt gij verleden week toevallig naar Lourdes geweest, of zo?

MARJAN : Nee, waarom?

URSULA : Er is een mirakel gebeurd. 't Is nog maar half-tien en onze Gust is al op. Wat nog niet wil zeggen dat hij wakker is. In de verste verte niet. Want luister maar. Hij zal 't wel weer zeggen. Luister. 't Gaat komen.

(Marjan en Ursula luisteren. Zodra Gust spreekt, playbackt Ursula op zijn woorden:)

GUST : *(vanuit caravan)* Ursula! Waar zijn mijn sokken?

(Marjan wil iets zeggen, maar Ursula doet teken dat ze nog even moet wachten. Zodra Gust weer iets zegt, playbackt Ursula weer zijn woorden:)

GUST : Ursula! Ik vind mijn sokken niet!

MARJAN : *(lachend)* Zijt gij ook paranormaal begaafd?

URSULA : Och, dat is alle dagen zo. Nooit vindt hij zijn sokken 's morgens.

MARJAN : Legt hij die dan nooit op dezelfde plaats?

URSULA : Jawel! Maar de eerste tien minuten nadat hij opgestaan is, ziet hij niets.

MARJAN : O. Draagt Gust contactlenzen?

URSULA : Niks contactlenzen. Te lui om zijn ogen open te doen, da's alles. Dat moet ge in huis hebben, zie. Dan ziet ge uwe pere. Mij zullen ze later rapper zalig verklaren dan pater Damiaan. Daar moogt ge zeker van zijn.

(Ursula zet stootkarretje met butaanflessen naast de achterzijde van haar caravan. Ze probeert de fles butaangas te tillen, maar ze slaagt er slechts in die een twintig cm. op te hebben. Marjan ontbijt. Philip en Pascale op.)

PHILIP : Ha! Spek! Dat zal smaken. En daarna een boterham met spekvet en bruine suiker. Hm! Ge weet toch van waar het spek komt ,Pascale?

PASCALE : Van een superette in Han-sur-Lesse.

PHILIP : Ik bedoel: weet gij van welk dierlijk onderdeel spek afkomstig is?

PASCALE : Van een varken zeker?

PHILIP : Juist, maar geen volledig antwoord. Daar moet ik 2 punten voor aftrekken. Spek is een vetlaag in het varken - dat hadt ge dus juist - tussen de huid en de spieren. Er zijn 4 soorten spek: het spek uit de schouder, ook wel eens procureurspek genoemd, het spek uit de rib dat wij kennen als bacon, het spek uit de rug dat gebruikt wordt om te larderen en het mager rookspek: beter gekend als het ontbijtspek. Ik zal het straks op een briefje schrijven en dan leert ge dat tegen morgen maar eens van buiten.

GUST : *(vanuit caravan)* Ursula!

URSULA : Ik kom! *(op)* Hm! Ik ruik spek. *(tot Philip en Pascale)* Als ge de "zwoerden" *(gebruikt voor "zwoerden" het locale dialect)* niet opeet moogt ge

die straks aan mij geven. Onze Gust kan daar uren op sabbelen. Die is verzot op de (*dialect*) "zwoerden".

PHILIP : Zwoerden, Ursula. Of ge moogt ook zwoorden zeggen. Zo noemt men de harde reepjes aan het spek, wat in feite de afgeschrabte huid van het varken is. Zwoerden of zwoorden.

URSULA : Merci, meester Philip. Als ik u niet had zou ik nogal in kosten vallen. EncycOlopedies zijn duur tegenwoordig.

(Philip wil dat "encycOlopedies" nog verbeteren, maar Ursula gaat door en af via caravan. Na enige tijd loopt ze regelmatig binnen buiten om hun ontbijttafel te dekken: tafel, twee stoelen, tafelkleed, ongesneden brood, broodmes, boter, siroop, honing, choco, messen, grote koppen, melkkan.)

PASCALE : Waarom wilt gij toch iedereen verbeteren? Als wij 't verstaan is het toch voldoende?

PHILIP : Het moet juist zijn, Pascale. Het moet juist zijn. (*walgt van eerste beet van het spek*) Ge hebt gezouten spek meegebracht!

PASCALE : Ik hoop van niet, want ik heb er zout op gedaan.

PHILIP : Dat moet zout spek geweest zijn.

PASCALE : Sorry, maar ik dacht dat het zoet spek was.

PHILIP : Hebt gij wel uitdrukkelijk zoet spek gevraagd aan de beenhouwer.

PASCALE : 't Kom van de superette in Han-sur-Lesse en waarschijnlijk heeft de winkeljuffrouw het verkeerd meegegeven.

PHILIP : Wat hebt gij dan besteld?

PASCALE : Niks. Ik ken geen Frans. Ik heb gewezen.

PHILIP : Hoe dikwijls moet ik u dat nog zeggen: "du lard non-salé"... "Du lard non-salé". Zeg dat drie keer na mekaar. "Du lard non-salé".

PASCALE : Kom, eh Philip. Ik ben geen leerling van u. Ik ben uw vrouw.

PHILIP : Kom,kom. "Du lard non-salé".

PASCALE : *(met tegenzin)* Dulaar noosallee.

PHILIP : "Du lard non-salé". De "A" van voor in uw mond, de "ON" door uw neus en de "R" laten rollen. Nog eens.

PASCALE : Ga gij in 't vervolg maar naar de superette. Gij kent Frans.

PHILIP : Als ge zo reageert zult ge nooit veel punten halen.

PASCALE : Ik hoef niet veel punten te halen.

PHILIP : Dan blijft ge zo lomp als het achterste van een varken.

PASCALE : Ik ben niet zo lomp als het achterste van een varken.

PHILIP : De slimste zijt ge ook niet, eh Pascale? Nederlandse Taal en Rekenen dat gaat nogal. Voor het gros van de vakken haalt ge doorgaans nog zo'n vijfenvijftig percent. Maar in Geschiedenis en Biologie geraakt ge amper met de hakken over de sloot. En voor Handvaardigheid en Frans zijt ge glansrijk gebuisd, eh meisje.

PASCALE : (*korzelig*) Wat valt er op mijn handvaardigheid aan te merken?

PHILIP : Handig zijt ge niet, eh Pascale? Hoe dikwijls hebt ge de aardappelen al niet laten aanbranden? Minstens zes serviezen hebt ge al laten kapotvallen. Om een rechte vouw in mijn broek te strijken moet ge zo dikwijls herkansen dat mijn broeken er uitzien als plissérokken. En voortdurend vergeet ge iets: brood halen, de koffiezet opzetten, geld meenemen... Nee, als huisvrouw zijt ge niet geslaagd. De bewijzen van uw onhandigheid staan trouwens nog voor onze neus: gezouten spek met zout. Ge kunt toch niet verlangen dat ik daar goede punten voor geef.

PASCALE : Nog een geluk dat ik in 't bed goed ben, eh Philip?

PHILIP : Ja, dat gaat nogal. Als ge niet zo treuzelde, zou ik u een 7 op 10 geven, ja.

PASCALE : (*kwaad*) 7 op 10! Quoteert gij mij zo, meester Philip? Mijn totale overgave? Mijn algehele liefde? Geeft gij daar zo geringschattend punten op! Maar dat gaat te ver. Dat neem ik zo maar niet. Ik laat mijn gevoelens niet kleineren. Daar eis ik meer punten op.

PHILIP : Dat wordt dan een herexamen. Kom.

PASCALE : Nu niet.

PHILIP : Als ik zeg nu, dan is dat nu. Ik duld geen ongehoorzaamheid.

PASCALE : En ik duld niet dat ge me behandelt als een van uw leerlingen.

PHILIP : Dat doe ik niet. Als ik u zou behandelen als een van mijn leerlingen had ik u al lang in de hoek gezet.

PASCALE : Daar hebben we het weeral, zie! De meester! Altijd en overal

bots ik op de meester! Maar waar zit mijn vent? Waar is mijn liefhebbende echtgenoot die zijn vrouw onvoorwaardelijk graag ziet? Ik ben het beu, Philip. Ik ben het kotsbeu! Ik...

PHILIP : Vervang die "ik ben het kotsbeu" door "ik ben het zat" en uw taal zal beschaafder klinken.

PASCALE : Soms vraag ik me af waarom gij met mij getrouwd zijt. Ik kan niets, ik weet niets en ik doe alles verkeerd. Zelfs zwanger geraken kan ik niet!

PHILIP : Ja, ik had misschien beter eerst een ingangsexamen afgenomen dan er direct in te vliegen.

PASCALE : Maar ben ik dan zo hopeloos? Is er dan helemaal niets goed aan mij?

PHILIP : Ge hebt een goed karakter, Pascale, maar ge zijt een lomp geval.

PASCALE : *(vliegt op)* En gij dan! Stukske schoolmeester! Gij denkt dat ge God-de-Vader zijt, de zoon en de heilige Geest... *(Philip slaat kruisteken, staat op en verschanst zich. In haar hiernavolgende furie slingert Pascale de voorwerpen van de ontbijttafel naar Philips hoofd: tassen en borden, koffielepeltjes, plastic vorken en messen, zak gesneden brood, oploskoffie, open zak met bruine suiker. Gesloten botervlootje en lege doos melk kunnen in de zaal belanden. Ursula en Marjan gedragen zich als keepers om de weggeslingerde voorwerpen op te vangen, waardoor één van de twee onder de bruine suiker belandt.)* ... Maar gij staat nog ver achter. Onnozel ventje. Want gij hebt nog bijlange uw diploma niet. Om een geslaagde echtgenoot te zijn zult ge begot nog veel moeten leren.

PHILIP : Pascale!

PASCALE : Ja, ik heb "begot" gezegd. Ge hadt me maar niet moeten kwaad maken. Blaaskaak. En daarbij: Pascale is een lomp geval. Maar dat lomp geval leeft spontaan, verdomme. Die ziet u graag. Die wilt op de eerste plaats staan en niet op de laatste bank zitten in uw klas. Mislukte Napoleon!

PHILIP : Pascale!

PASCALE : Nee, ik zeg mijn les over Napoleon niet op! Het kan me niet schelen op welk eiland die vent op Helena gelegen heeft. Ik heb genoeg les gehad. Betweter! Zaag voortaan tegen uw eigen. Ik doe in 't vervolg wat ik wil. Ik laat de aardappelen aanbranden als ik wil. Ik strijk zoveel plooiën in uw broek als ik wil. En ik breng van de beenhouwer mee wat ik wil. (*grijpt spekpan*) Ge kunt de pot op met uw "dulaar noosallee"...

(Terwijl ze doorraast grijpt Pascale de spekpan, draait er als een dolle discusswerpster mee rond, alsof ze de pan in de zaal wil lanceren. Ursula, Marjan en Philip bukken zich. Philip kruipt naar Pascale toe.)

PHILIP : Niet doen, Pascale!

PASCALE : Ge zult in 't vervolg zout, peper en pili-pili vreten zoveel ik wil.

(Thomas met krant op)

MARJAN : Thomas! Bukken!

(Thomas bukt zich. Op het ogenblik dat Pascale haar worp wil voltooien is Philip in haar nabijheid belandt.)

PASCALE : (*slaat met de pan op Philips hoofd*) En ik wil in 't vervolg een 10 op 10 voor lichamelijke opvoeding.

(Philip valt bewusteloos. Gust sleffend op met cowboy-verhaal. Gaat aan hun campingtafel zitten.)

THOMAS : Dat is op zijn minst een hersenschudding. Als 't geen hersenkneuzing is, want dan zal hij zijn levenlang in een karretje moeten zitten.

MARJAN : Thomas, bekijk het nu eens positief.

THOMAS : Ge wilt het altijd positief, gij. Het enige gemak dat er zal aan zijn is dat Pascale met een invalide van 90 % overal zal kunnen parkeren.

URSULA : Ik denk dat hij alleen maar in de "komma" is.

PHILIP : *(komt bij)* In de "coma", Ursula. Een komma is een leesteken, aangeduid door een punt met een staartje, in 't algemeen gebruikt om een rust aan te duiden om syntactische delen binnen een volzin van elkaar te scheiden.

(Voor Philip deze volzin beëindigt heeft slaat Pascale nogmaals met de pan op Philips hoofd, waarna hij weer bewusteloos valt. Pascale af via caravan.)

GUST : Ursula! Het brood is nog niet gesneden.

URSULA : Kunt ge dat weer zelf niet, nee? Lamme-tamme!

(Ursula snijdt een dikke homp brood, die ze royaal besmeert met choco en aan Gust geeft. Daarna gaat ze terug naar Philip. Gust leest het cowboy-verhaal terwijl hij etend zijn mond met choco besmeurt. Inmiddels:)

MARJAN : *(terwijl ze Philip koelte toewuift met Thomas' krant)* Het duurt zo lang vooraleer hij bijkomt.

THOMAS : Die eerste slag zou hij nog overleefd hebben. Maar zo'n twee! Dat is fataal. Dat ziet ge zo.

MARJAN : Hij ademt nog.

THOMAS : Hooguit nog een uurtje of twee, en dan zal het afgelopen zijn.

MARJAN : Thomas hou op met uw zwartgallige praat. Bekijk het nu eens rooskleurig.

THOMAS : Zoiets kunt ge toch niet rooskleurig bekijken. Bezie zijn gezicht maar eens. Dat slaat paars en blauw uit. Dat is een hersenbloeding. Houd 't maar in 't oog. Als hij bijkomt - ALS hij bijkomt - zal hij beginnen overgeven. Ga al maar wat achteruit staan.

MARJAN : Een dokter. We moeten een dokter verwittigen.

THOMAS : Dat is te laat. Aan een hersenbloeding is niets meer te doen. Dat overleeft hij niet. Nog even wat brabbelen. Achterover slaan. En dan... kruis er over.

MARJAN : We moeten een ambulance oproepen.

THOMAS : Een ambulance? Dat is niets meer gekort. Neem zijn maten al maar voor een kist.

MARJAN : Thomas, hou op asjeblieft. En doe iets nuttigs.

THOMAS : OK. Ik zal na 't eten eens rondgaan voor een krans.

(Philip ontbijt. Ursula is inmiddels terug bij Marjan en Philip.)

MARJAN : Hij wil maar niet bijkomen, Ursula.

URSULA : Mep hem op de wangen. Ik ga een flesje "odeklonje" halen.

PHILIP : (komt bij) "Eau de Cologne", Ursula. Dat is Frans en wordt dus op z'n Frans uitgesproken. "Eau de Cologne". Het betekent: "Water van Keulen". Dit reukwater werd in 1690 in Keulen uitgevonden, maar kwam pas jaren later, in Parijs, op de markt.

URSULA : *(verveeld)* Waar is die pan?

MARJAN : Die heeft Pascale mee naar binnen genomen.

PHILIP : Oh? Is Pascale binnen. Dan zal ik haar eens uitleggen dat Napoleon niet op Helena, maar op het "eiland" Helena gelegen heeft. Jullie weten toch waar het eiland Helena gelegen is?

MARJAN en URSULA : Ja meester, dat weten we.

PHILIP : Goed zo. Flink. *(af in caravan)*

GUST : *(terwijl hij leest)* Ursula! Mijn boterham is op.

(Ursula naar Gust, terwijl Marjan de door Pascale weggekegelde voorwerpen opruimt.)

URSULA : En ge moet nog ene hebben, zeker? Maar allez, hoe zit ge daar? Juist een klein jong. Veeg uw mond af.

GUST : Ik heb geen zakdoek bij.

URSULA : Kom hier. *(veegt met olievod Gusts mond schoon)*

GUST : *(lachend)* Ik zie u graag.

URSULA : Ja, ja, dat zal wel. Dat is ook iets waar ge niet moe van wordt, eh? De gas is af. Een nieuwe fles ben ik al gaan halen, maar ik krijg ze niet in de disselbak.

GUST : Spek eten, eh meisje. Spek eten.

URSULA : *(terwijl ze een tweede homp brood met choco bereidt)* Kunt gij dat nu eens niet doen?

GUST : Niet te veel vragen, eh Ursula. 't Is vakantie.

URSULA : Zonder gas kan ik niet koken.

GUST : Haal dan maar een friet. Voor mij ene met stoofvlees.

URSULA : Gust, die gas moet aangesloten worden. Wij blijven hier nog 3 weken. Of zijt ge zinnens 3 weken aan een stuk friet te eten?

GUST : *(lezend en etend)* Mij goed. Maar gij gaat hem halen.

URSULA : Ik. Ik moet het weeral doen. Wanneer gaat gij eens iets doen?

GUST : Straks. Straks ga ik vissen.

URSULA : Hebt gij dan nooit goesting om te werken?

GUST : Jawel. Maar tegen zo'n bevlieging ga ik tegenin, eh Ursula.

URSULA : Hoe is dat mogelijk. Een boerenzoon, en zo lui als een vette zeug. Heeft uw vader u dan nooit leren werken, nee?

GUST : Ja. Maar hij heeft me nooit geleerd om dat plezant te vinden.

URSULA : Ik doe ook alles niet graag. Maar ik doe het omdat het moet. Of denkt gij dat ik met plezier die fles gas gaan halen ben?

GUST : Allez, vooruit. Als mijn boterham op is zal ik eens helpen. Haal in de caravan dat laag taboeretje eens.

(Ursula af via caravan terwijl Gust eet. Dan Ursula op met taboeret.)

GUST : Zet dat taboeretje nu tussen het karretje met de fles en de disselbak. *(Ursula doet het gevraagde. Gust gaat er bij staan.)* Hef nu de fles op en zet die op dat bankje. Dat is niet zo moeilijk. *(Ursula levert een zware krachtinspanning en doet het.)* Voilà. En van daar af krijgt ge dat ding vanzelf in de disselbak.

(Gust laat een verbouwereerde Ursula staan en gaat weer aan tafel zitten. Marjan schiet Ursula ter hulp.)

THOMAS : Hebt ge zin om seffens mee te gaan fietsen, Gust?

GUST : Nee, joh. Vandaag niet.

THOMAS : Gaat ge liever zwemmen?

GUST : Nee, joh. Geen goesting voor.

THOMAS : Een wandelingetje dan?

GUST : Nee, joh.

THOMAS : Ook goed. Dan ga ik alleen fietsen. (*af achteraan rechts*)

URSULA : (*tot Marjan*) Hebt ge dat nu gezien? En zo lapt hij mij dat elke keer. (*heft met veel moeite de gasfles in de disselbak*) Zo'n luiaard! Daar zijn geen woorden voor.

GUST : Als ge gedaan hebt, zet gij dan dat taboeretje dan eens onder mijn voeten, Ursula?

URSULA : Onder uw gat!

GUST : Nee,nee. Deze stoel is goed genoeg.

URSULA : Ge hebt u nog niet geschoren.

GUST : Haalt gij dan mijn scheermachine eens?

URSULA : Naar binnen! Wassen, tanden poetsen en scheren! Vooruit!

GUST : (*staat op*) Ge zijt toch niet kwaad? Ge helpt toch, eh?

(Ursula en Gust af in caravan)

THOMAS : (*op met fiets*) Godverde... godverde... miljaarde! Platte tube en ge hebt mijn fietspomp thuis laten liggen. En ge weet dat ik alle dagen ga fietsen.

MARJAN : Ligt het niet in de bak met getuig?

THOMAS : Dat zou ik dan wel gezien hebben. Of denkt ge dat ik geen ogen

in mijn kop heb. Hoe kunt ge nu zoiets vergeten? Of zijt ge het met opzet vergeten?

MARJAN : Iets vergeten doet ge toch niet met opzet, eh Thomas?

THOMAS : Gij wel. Gij zijt daarvoor in staat. Omdat ge niet graag hebt dat ik ga fietsen. Omdat ge liever hebt dat ik met u scrabble speel. Maar nu speel ik niet eens scrabble met u, zie! Heel de vakantie niet. Ge hadt mijn fietspomp maar niet moeten vergeten! *(Werpt met boosaardig geweld zijn fiets tegen de caravan.)*

MARJAN : Misschien heeft Gust een pomp bij. Vraag of ge de zijne kunt lenen.

THOMAS : Dat zal wel zijn. Aan Gust vraag ik niets meer. 't Is toch nooit goed. Ik heb daarstraks al gevraagd of hij mee ging fietsen. Maar hij had geen goesting. En zwemmen of wandelen stond hem ook niet aan. Daar vraag ik niets meer aan. 't Is toch altijd "nee".

MARJAN : Vraag het toch maar. Als Gust het bijheeft zal hij het u wel lenen.

THOMAS : En gij gelooft dat. Die gast leent niets uit. Alles voor zich houden, ja.

MARJAN : Komaan, Thomas. *(af in caravan)*

THOMAS : Goed. Ik zal het gaan vragen. Maar ge zult zien. Hij zal 't niet geven. Hij zal wel een uitvlucht klaarhebben. "Sorry, Thomas, maar ik heb geen pomp bij." - "Kunt ge er niet mee naar de velomaker gaan, Thomas". Ge gaat zien: hij leent geen pomp uit. Niks doet die vent, waarom zou hij dan een pomp geven? Alles voor zich en niks voor een ander. En dan een hele vakantie een vieze smoel opzetten omdat ik zijn fietspomp heb durven

vragen. (Klopt aan Gusts caravan aan.) Ik vraag me af waarom ik aanklop? Ik krijg die pomp toch niet. Ik zal de deur op mijn neus krijgen. Daar komt gegarandeerd ambras van. Drie weken lang burenruzie. En dan de hele camping overhoop. En de politie erbij. Daar komen ongelukken van. En dat allemaal omdat hij zijn pomp niet wilt geven.

GUST : (Opent deur.) Ja?

THOMAS : Houdt uw pomp! Ik wil ze niet eens meer! (*boos af in caravan*)

(Gust schokschoudert en sluit de deur. Pascale op met nachtemmer, gevolgd door Philip.)

PASCALE : (*zegt haar les op*) En na de slag van Waterloo werd hij verbannen naar het "eiland" St. Helena, waar hij 6 jaar later aan maagkanker gestorven is.

PHILIP : Ik denk dat ge het leven van Napoleon nu wel kent. Morgen zullen we daarover nog een schriftelijke overhoring doen.

PASCALE : Mag ik nu met de pot naar de toiletten gaan?

PHILIP : Ja, en breng van 't winkeltje een rode balpen mee. Maar kijk eerst na of die niet gebruikt is. Want om uw overhoring van morgen te verbeteren zal ik wel weer een volle rode balpen nodig hebben.

PASCALE : Zoveel fouten maak ik niet. Ge overdrijft.

PHILIP : Oh ja? Moet ik uw opstel van vorige week nog eens boven halen? Dat krioelde anders van de fouten. Van uw tekst schoot niet veel meer over.

PASCALE : Omdat gij er een nieuw opstel van gemaakt hebt.

PHILIP : Ik moest wel. In heel uw opstel was de zinswending geforceerd.

PASCALE : Mag ik nu de pot gaan leegmaken?

PHILIP : Ja, maar vergeet het deksel niet van de pot te doen vooraleer ge hem uitgiet.

PASCALE : Nee, Philip.

PHILIP : En breng het deksel mee terug.

PASCALE : Ja, Philip.

PHILIP : En neem de korste weg. Ga niet langs het bos...

PASCALE : He! Ik ben Roodkapje niet, hoor!

PHILIP : *(Philip werpt nog een kusje)* Tot straks, schatje. *(af in caravan)*

URSULA : *(op met nachtemmer)* Een volle of een lege?

PASCALE : Een volle.

URSULE : Ah! Dan kunnen we samen naar de toiletten wandelen. *(merkt sip gelaat van Pascale)* Is de ruzie nog niet bijgelegd?

PASCALE : Jawel. Maar...

URSULA : Wij vrouwen zien nogal af met onze mannen, eh?

PASCALE : Ik hou het niet meer uit, Ursula. Er moet dringend iets gebeuren. Zou de raad van die geest opvolgen echt niets uithalen?

URSULA : Marjan beweert dat het prietpraat is. Maar ik krijg stilaan ook goesting om het eens uit te testen.

PASCALE : Als ik wist dat het iets uithaalde zou ik mezelf forceren en hem altijd gelijk geven. Het hulpeloze vrouwtje uithangen is niet zo moeilijk: ik ben een hulpeloos vrouwtje.

URSULA : Voor mij is in staking gaan gemakkelijker dan werken voor twee. Zullen we het riskeren?

PASCALE : Meer potten kunnen er toch niet meer gebroken worden. Ge hebt gezien wat ik allemaal wegkegel als hij mij kwaad maakt.

URUSLA : Ik doe het. Ik wil weten welk effect het geeft.

PASCALE : Ik ook. Erger kan niet meer.

MARJAN : *(op met nachtemmer)* Volle of lege?

URSULA en PASCALE : Volle.

MARJAN : Ah, dan kunnen we samen naar de toiletten wandelen.

URSULA : Marjan. Pascale en ik gaan de raad van de geest opvolgen. We houden het niet meer uit. Zij niet met haar schoolmeester en ik niet met mijn lamzak.

MARJAN : Als ge denkt dat het helpt moogt ge dat gerust uitproberen. Ge hoeft aan mij de toelating niet te vragen. Voor mij persoonlijk zie ik het niet zitten. De oplossingen die mij geboden werden zijn te definitief.

PASCALE : Omdat ge uw oplossing beschouwt als een einde, terwijl ge die

als een begin moet zien.

MARJAN : Ik weet niet.

THOMAS : (op) Marjan. Ik moet sito presto een fietspomp hebben of ik ga een nieuwe fiets kopen.

MARJAN : En als ge eens een nieuwe fietspomp kocht?

THOMAS : Zorg zelf voor een nieuwe fietspomp. 't Is uw schuld dat ik mijn fietsband niet kan oppompen. Met u is het altijd hetzelfde liedje. Door u loopt alles mis. Gij dwarsboomt al mijn plannen. En dan zou ik nog moeten lachen. "Alles van de mooie kant bekijken, Thomas." - "'t Leven is schoon, Thomas." Maar madame zal wel roet in 't eten gooien. Die zal mijn leven wel vergallen. Met de glimlach. Met vals gezongen smartlappen, waar mijn oren van toeten. Maar dat ze op mijn zenuwen werkt, daar houdt ze geen rekening mee. Dat ze mijn leven vergalt, dat telt niet.

(Marjan kiepert de nachtemmer over Thomas uit, laat hem even naar adem snakken. Dan:)

MARJAN : Wat zoudt ge ervan denken als wij eens gingen scheiden.

DOEK

2° BEDRIJF

(Dezelfde dag, 's middags. Er hangt duivedrek op de ruit van Marjans caravan en er staat een vuilnisemmer buiten. Tegen de caravan staat Thomas' fiets, met een fietslamp die los hangt. Ursula zit in een zetel en haakt.)

MARJAN : *(Op met een bord met middageten en bestek)* Wel? Al aan 't profiteren? Staat Gust al aan de afwas, misschien?

URSULA : Nee, hij is gaan vissen. Iets mag het hebben, eh Marjan. Maar straks als hij terugkomt, dan zullen de poppen aan 't dansen gaan. Want ik heb geen middageten klaargemaakt. Dat mag hij zelf doen. Och kijk! Er hangt een duivestront tegen uw venster.

MARJAN : Oeioei. Dat zal ik er moeten afdoen vooraleer Thomas terug is. Tegen vieze ruiten kan hij niet tegen.

URSULA : Waartegen wel?

MARJAN : ... Eigenlijk tegen niets.

URSULA : Laat dat ding toch hangen. 't Is verlof. En hoe Thomas daarop reageert moet ge u niet meer aantrekken. Ge gaat toch scheiden. Hoe was zijn reactie nadat ge hem... de volle laag gegeven hebt?

MARJAN : Hij heeft een douche genomen en is dan, zonder een woord te zeggen, vertrokken, met een kop als een donderwolk.

URSULA : Dat kan ik me voorstellen. Over de scheiding is dus nog niet doorgesproken?

MARJAN : Met geen woord. Maar we zullen er seffens wel over beginnen.

URSULA : Als hij niet blijft stom lopen, ja.

MARJAN : Nee, nee. Hij zal er wel over praten als hij merkt dat ik alleen voor mij middageten klaargemaakt heb en voor hem niet. Kwestie van het apart leven gewend te geraken, eh Ursula.

URSULA : Goed gezien van u. Om een man te raken moet ge om zijn maag mikken.

(Pascale op met benodigdheden om gehaktballen te maken. Ze rolt gehaktballen van ca. 60 cm. doorsnede.)

URSULA : *(tot Pascale)* Werkt het systeem van madame Blanche bij u al?

PASCALE : Ik heb het nog niet uitgeprobeerd. Hij is gaan joggen. Maar we zullen het straks weten. Van nu af aan geef ik hem in alles gelijk en zet ik mijn fouten dik in de verf. Over dikke verf gesproken, kijk eens Marjan, er hangt een duivestront tegen uw venster.

MARJAN : Ik zal het er straks afwassen.

PASCALE : Laat maar hangen. Ge moet u niet uitsloven. 't Is vakantie.

URSULA : Tegen wie zegt ge 't.

PASCALE : Saprístie! Zie ik wel goed? Ursula, gij zit in een zetel! Moet gij niet werken?

URSULA : Dat laat ik seffens onze Gust doen, meisje.

PASCALE : En hoe ver staat het met Thomas?

MARJAN : Zo ver als bij u en bij Ursula. We zullen moeten afwachten wat het gaat geven.

PASCALE : Zijn fietsband is nog niet opgepompt, zie ik. Ik zal straks eens aan Philip vragen of hij dat wil doen. Wij hebben een fietspomp bij. Omdat Philip er aan gedacht heeft. Want ik zou het ook vergeten zijn.

MARJAN : Dat zou vriendelijk zijn.

PASCALE : (zingt) "We zijn er op de wereld om mekaar om mekaar, te helpen nieuwe!"

(Pascale af met gerolde gehaktballen. Marjan eet.)

PHILIP : *(joggend op van links, tot Ursula)* Hallo! *(tot Marjan)* Smakelijk! *(houdt halt)* Oh kijk! Er hangt duivedrek tegen uw venster.

MARJAN : Gij wel.

PHILIP : Ja, kijk maar! Duive... *(dichter bij Marjan)* In de volksmond wordt zoiets doorgaans duivestront genoemd. Maar dat woord staat niet expliciet in de dikke Van Daele en dus bannen we dit woord bij voorkeur uit onze woordenschat. Trouwens, bij het woord "stront" staat in de Van Daele uitdrukkelijk vermeld dat het "plat" is.

MARJAN : Wat op mijn venster hangt ziet er anders niet hard uit.

PHILIP : Duivedrek is altijd een halfvloeibare substantie omdat vogels hun afvalstoffen niet afzonderlijk afscheiden. Bij vogels komen de urineleiders uit in een verwijding van de einddarm: de cloaca genoemd. Door die cloacaopening wordt alles in één beweging verwijderd. Vandaar dat hun uitwerpselen zo dik vloeibaar en wittig zijn.

MARJAN : Meester Philip, ik ben aan 't eten.

PHILIP : Ja, dat zie ik, ja. Eet maar rustig verder. Ik wou er alleen nog even dit aan toevoegen. Wat u daar ziet hangen is duidelijk een uitscheiding van een volwassen vogel. De uitwerpselen van jonge vogels zijn met een slijmerig vlies overtrokken. Volwassen vogels houden de staart omhoog en spuiten de uitwerpselen en de urine in een witte straal naar achteren. Gewoonlijk vormt zich dan een klodder die uit een halfvaste, langwerpige klomp bestaat, vermengd met vloeibare, witachtige en slijmerige urine.

MARJAN : *(heeft inmiddels opgehouden met eten)* Bedankt voor deze aanschouwelijke cursus, meester.

PHILIP : Graag gedaan. Lessen met levend, visueel materiaal zouden wij, intellectuelen, meer moeten kunnen geven. Dat slikt men gemakkelijker.
(naar zijn caravan)

MARJAN : *(kokhalst)* Vindt gij dat?

(Marjan eet met lange tanden verder. Inmiddels bewerkt Pascale met beitel en hamer de inhoud van een kookpan.)

PHILIP : Wat zijt ge aan 't doen?

PASCALE : *(lastig)* Aan 't leren voor steenkapper, ziet ge dat niet? *(Ursula doet teken aan Pascale dat ze kalm moet blijven.)*

PHILIP : Hebt ge weer iets laten aanbranden, ja?

PASCALE : *(opgewonden en kwaad)* O wat ben ik ben toch een stomme trut. Een stom, lomp geval! Te veel maïzena en te hoog vuur. Dat moest beton worden in plaats van appelspijs. Dat wist ik. En toch doe ik het. Hoe is

het mogelijk? Welke snuggere huisvrouw doet nu zoiets? Dat kan niet meer door de beugel. Voor zo'n stommiteit geeft ge me maar een 0 op mijn rapport. Ik verdien niet beter. Ik ben gebuisd. Geflest. Dat trekt er niet op. Zo'n stommiteit! Verdomme, verdomme, verdomme toch! Ik ga in de hoek staan. Met mijn armen boven mijn hoofd. En ik kom er de eerste vijf minuten niet meer uit. *(Gaat in hoekje staan met armen boven het hoofd)*

PHILIP : *(verbaasd)* Ja zeg, Pascale. Nu weet ik niet wat zeggen. Gij hebt alles al gezegd. Allez, kom maar uit de hoek. Omdat ge u zo berouwvol gedraagt zal ik dit door de vingers zien.

PASCALE : Oh Philip. Ik ben een hopeloos geval. Een complete mislukking. Met mij is niets aan te vangen.

PHILIP : Kom, kom. 't Is al goed. Zo slecht zijt ge nu ook weer niet. Dan eten we maar geen appelspijs.

PASCALE : 'k Zal een pot krieken opendoen en kriegenspijs maken.

PHILIP : Dan neem ik intussen een douche.

PASCALE : Kunt ge misschien eerst de band van Thomas' fiets oppompen. Hij is zijn fietspomp vergeten.

PHILIP : Dat zal ik eens doen.

(Philip haalt fietsgerief en pompt de lekke band op. Inmiddels doet Ursula, met opgestoken duim, teken aan Pascale dat ze het goed doet. Pascale af. Gust op met visgerief via links.)

URSULA : Ah! Mijn loze vissertje is daar. En? Iets gevangen?

GUST : Twee zo'n japen. (*wijst een halve meter lengte aan*)

URSULA : Ah! Van die soort die in de tijd tussen het vangen en uw uitleg eens zo lang wordt.

GUST : 't Zijn grote, hoor Ursula. Ge zult uw grootste pan moeten bovenhalen. Eik. Kijk daar! Bij Marjan op haar venster! Hé Marjan! Er hangt een duivenstront op uw venster. En een vettige, zulle.

MARJAN : (*korzelig*) Ik weet het. En vanwaar die komt, weet ik ook.

GUST : Tja. Van een duif, zeker? Maar van een vetgemeste duif, denk ik, want 't is nogal een kwak. (*bestudeert duivendrek*) Als ge 't mij vraagt had die duif juist een groene kikker opgegeten. Want kijk maar, daar sliddert wat groene mayonaise door. Eik! Net snottebellen. En voor dessert heeft ze rode bessen gegeten, want hier is de spijs wat rood gekabbeld. Of 't kan ook een duif geweest zijn die haar vodden had.

*(Marjan kiept haar middagmaal in de vuilnisemmer en daarna af.
Pascale legt knalgroen tafelkleed over de tafel.)*

GUST : Hebt ge nu al genoeg? Uw bord was nog maar half leeg. Op mijn bord gaat ge seffens niets meer zien liggen, hoor. Zoals ons Ursula de forel klaarmaakt! (likt de lippen af) De zever komt al uit mijn mond als ik er aan denk. Ursula! Begin er maar aan, eh meisje. Want ik heb grote honger. Ge maakt ze toch weer à la "manière", eh?

PHILIP : "A la meunière", zeker. Dat betekent: op de wijze van de molenaarsvrouw. Dat komt van het Frans...

GUST : Dat komt van geen Frans, meester. Dat komt van geen Engels. Dat komt van geen Russisch. Dat komt van de "manière" waarop ons Ursula de

forellekens klaarmaakt: met liefde en goede boter. Nietwaar Ursula?

URSULA : (*terwijl ze verder haakt*) Vandaag zal het van de "manière" zijn waarop gij ze klaarmaakt.

GUST : Wat bedoelt ge daarmee?

URSULA : Ah. Dat ik uw forellen niet klaarmaak. Dat ge dat zelf moogt doen. Uw huisvrouw is op vakantie.

GUST : Wat is dat voor flauwe kul. Ik ben ook op vakantie.

URSULA : Gij zijt al drieëntwintig jaar op vakantie.

GUST : Iets moogt ge overdrijven. Maar drieëntwintig jaar! We zijn nog maar hier van gisteren.

URSULA : We zijn drieëntwintig jaar getrouwd. Drieëntwintig jaar lang heb ik u in de watten gelegd, gewerkt voor twee. Gij hebt nooit iets gedaan. Nu is het uw beurt.

GUST : Ik verdien de kost.

URSULA : Nu toch niet.

GUST : Hela. Ik heb vandaag al heel hard gewerkt. Ge weet niet wat voor een labeur het is om zo'n twee paljassen van forellen te vangen, zeker? Of denkt ge dat die kadees met plezier aan uw haak gaan hangen met 't gedacht van : "Waw! We mogen bij Ursula op de barbecue!"? Nee, nee. Die beestjes spartelen tegen zoals een duivel in een wijwatervat. Daar moet ge aan sleuren. Van vissen wordt ge moe! (Gaaf in zetel zitten.) Daar ben ik bekaf van. Mijn energie is op.

URSULA : Dan zal er geen eten zijn vandaag.

GUST : Ik heb pertang honger.

URSULA : Ik ook.

GUST : En 't zijn prachtforellen. Ge moet eens in hun ogen kijken. Die smeken er om, om à la "manière" gebakken te worden.

URSULA : Doe maar. op UW "manière".

GUST : Ik weet niet hoe dat moet.

URSULA : Ik zal wel zeggen wat ge moet doen.

GUST : Zeg Ursula. Koken is uw werk. Ik doe dat niet.

URSULA : Ik ook niet.

(Gust mokt. Af en toe kijkt hij naar Ursula om te zien of ze nog geen zin heeft om eten klaar te maken. Ursula haakt verder. Inmiddels Pascale op met kookpotje kriegenspijs.)

PASCALE : De kriegenspijs is al klaar. Ik heb ze weer wel wat te stevig gedikt, maar ze is niet aangebrand.

PHILIP : Oeioei! Dat (fiets)licht staat scheef. Pascale kom die fiets eens vasthouden, dan zal ik en passant dat licht ook eens recht zetten.

(Pascale zet kookpotje op een stoel, houdt fiets vast, terwijl Philip sleutelt.)

GUST : *(bedelend)* Allez, Ursula. Maak eens eten klaar.

URSULA : Nee. Gij moogt dat doen.

GUST : Ik doe 't niet.

URSULA : Ik ook niet.

GUST : (*Ursula haakt. Gust mokt. Dan:)* Geef me dan geld, dan ga ik een friet halen.

URSULA : Gij friet halen? Maar jongen, dan kan ik de friet beter met de spoorweg laten brengen. Dan is de friet ook koud, maar die zijn nog iets rapper dan jij. Nee, nee. Er staat forel op de menu vandaag. Anders hadt ge ze maar niet moeten meebrengen.

GUST : Ik zal ze terug dragen.

URSULA : Kijk eens in de oogjes van die forellekens. Die beestjes snakken er naar om met hun gat in de hete boter te vallen.

GUST : (mokt een poosje, dan) We gaan mager worden, eh!

PHILIP : Voilà. Dat is gemaakt. Thomas zal tevreden zijn.

PASCALE : Ge hebt het er wel scheef opgevezen, eh Philip. Kijk eens. (*De fietslamp staat inderdaad 45° uit de richting.*)

PHILIP : Dat heb ik niet gedaan. Ik heb dat niet scheef gevezen. Gij hebt die fiets scheef gehouden, ja!

PASCALE : (*wil uitvaren*) Heb ik het weer... (*plots deemoedig*) Ja, ge hebt gelijk. Had ik die fiets niet scheef gehouden dan had die lamp zeker recht gestaan.

PHILIP : Ik zal opnieuw beginnen. Maar houdt nu dat stuur horizontaal en die stang vertikaal.

PASCALE : Ja, Philip.

(Philip sleutelt. Marjan op om tafel af te ruimen. Gust heeft de twee forellen uit zijn visbun genomen en gaat er mee tot bij Marjan.)

GUST : Zoudt gij mijn forellekens eens niet kunnen bakken, Marjan?

MARJAN : Doe me een plezier, Gust. En ga met die vieze dingen ergens anders staan zwaaien.

GUST : Vies? Dat komt uit 't water, hoor. Een forel is niet vies. Uw ruit, die is vies, ja.

(Marjan af in caravan.)

GUST : *(naar Pascale)* Zoudt gij mijn forellekens eens niet kunnen bakken, Pascale?

PASCALE : Maar Gust. Ik heb nog nooit een forel klaargemaakt. Ik zou niet weten hoe ik daaraan moet beginnen.

PHILIP : Zoiets moet ge aan ons Pascale niet vragen, Gust. 't Is een vriendelijk meisje, en altijd bereid om te helpen. Maar wat koken betreft...

PASCALE : ...een dikke nul. Een sukkel. Een prutsmie. Daar hebt ge geen gedacht van, Gust. Echt waar. Ik ben ik een hopeloos geval. Ik kan nog maar amper een fiets recht houden.

PHILIP : Voilà. Wat ik wou zeggen heeft zij weeral gezegd. Al heeft ze wel

wat overdreven. Zo slecht is ze ook weer niet. Het gebeurt dat ze iets lekkers kan klaar maken.

(Er komt zwarte rook uit het raam van Philips en Pascale's caravan. Philip sleutelt verder.)

GUST : Ja? Maar dan toch vandaag niet.

PASCALE : Jawel.

GUST : Ik denk het niet.

PASCALE : Ik denk het wel.

PHILIP : Wat hebt ge klaargemaakt?

GUST : Iets heel krokants, denk ik.

PASCALE : *(merkt nu ook de zwarte rook)* Oh! Mijn frikaNdellen!

(Gust legt vissen terug in de bun en gaat zitten. Inmiddels:)

PHILIP : *(zet fiets weg)* Altijd hetzelfde met ons Pascale! Ze zal het nooit leren. Hoe dikwijls heb dat nu al gezegd dat het frikaNdellen zijn en geen frikaNdellen. *(Citeert G.Gezelle)* "De Vlaamsche tale is wonder zoet, voor die heur geen geweld en doet". *(Pascale duidelijk teleurgesteld op met dampende pan met zwarte bollen.)* Wat is dat?

PASCALE : FrikaNdellen.

PHILIP : FrikaNdellen?

PASCALE : Euh... FrikAdellen.

PHILIP : Zijn dat frikadellen? Dat? Frikadellen?

PASCALE : Euh... (*bootst Hollands na*) "gehOktbOllen"?

PHILIP :) (*neemt de enige echte biljartbal uit de pan*) Dat? GehOktbOllen?
(*laat de biljartbal op de grond knotsen*) Dat zijn biljOrtbOllen!

PASCALE : (*onderdanig*) Ja Philip.

PHILIP : Ge denkt toch niet dat ik zoiets opeet?

PASCALE : Nee Philip.

PHILIP : Ge moest u schamen om met dergelijk resultaat nog voor de dag te komen. Na al die jaren die ik aan uw opvoeding besteed heb!

PASCALE : Ja Philip.

PHILIP : Onvoorstelbaar! Geef ze simpel gehakt in haar handen en ze maakt er biljartballen van, verdorie! Niets is er met u aan te vangen. Helemaal niets!

PASCALE : Niet overdrijven, eh Philip.

PHILIP : Gij munt uit in onhandigheid, gij! In flaters begaan zijt ge schitterend. (*Kiept zwarte bollen op het groene tafelkleed.*) Bekijk dit resultaat. Dat is nogmaals het bewijs van uw onkunde. Van gehakt biljartballen bakken! Wie doet zoiets? Dat is het summum van stunteligheid. Ge zult dit jaar moeten overdoen, meisje. Want gij kunt niks! Niks.

PASCALE : (Boos:) Ah, ik kan niets? Ah, gij denkt dat ik een stom kieke

ben. Maar dan zijt ge ernaast, hoor ventje. Want ik kan wel iets. En nog wel iets dat gij niet kunt. *(terwijl ze naast hun caravan een bezem neemt)* Ik zal eens laten zien dat ik geen onnozele gans ben. Ge zult direct zien dat ik wél iets kan. En beter dan gij! Probeer dit maar eens na te doen, stuk schoolmeester. *(legt als een volleerd biljartspeler met omgekeerde bezem een biljartstoot aan en stoot tegen de "gehaktbal". Gust gaat kijken. PS. Er is voldoende voorraad aan ballen, de ballen mogen van de tafel gespeeld worden.)* Voilà. Carambole. *(legt nogmaals aan en stoot)* En nog een carambole. *(legt nogmaals aan, stoot en mist)* Dat deze stoot moest mislukken, wist het kleinste kind. Daar had zelfs de Ceulemans geen carambole kunnen van maken. Nu gij. *(geeft bezemstok aan Philip)*

PHILIP : Ah, gij denkt dat ik niet kan biljarten. Maar dat kan ik beter dan ge denkt. Hou maar in 't oog. *(ketst met keu af naast de bal)*

PASCAL : Daar zie! Een schoolmeester die blundert: de bal gemist en een gat in 't tafelkleed. Proficiat!

PHILIP : Dat was geen blunder. De bal ketste af. Die was niet hard genoeg gebakken. Ge hadt hem harder moeten laten doorbakken.

PASCAL : Die was even hard gebakken als mijn bal. Maar als ge niet graag het onderspit delft, zijn alle uitvluchten goed, nietwaar meesterke? Ge moet vooral niet toegeven dat ge flaters kunt begaan. Schoolmeesters zijn immers perfect. Die doen nooit iets verkeerd. Maar zolang ge leeft zult ge blunders begaan. Gij zowel als ik. Pas als ge op 't kerkhof ligt zijt ge een perfecte mens geweest. Hoe ge het ook keert of draait, die biljartstoot van u was een stomme stoot. Maar ge moogt herkansen, als ge wilt...

(Philip legt met veel bravoure een volgende stoot aan, stoot en raakt niets.)

PASCALE : Ziet ge wel dat ik beter kan biljarten dan gij.

PHILIP : Gij speelt niet beter.

GUST : Ge hadt die bal naar daar moeten spelen, dan hadt ge die en die kunnen raken.

PHILIP : Dat was ik zinnens. Maar mijn pomerans was niet vettig genoeg.

PASCAL : Niet toegeven! Vooral niet toegeven dat ik in iets beter ben dan gij. Als uw pomerans niet vettig genoeg is, smeer hem dan in begot. (*Smeert handvol kriegenspijs over de bezemsteel.*) En uw handen ook. Want seffens gaat ge nog zeggen dat de keu niet glad genoeg is. (*Kliedert spijs op Philips handen.*) En uw flauwe smoel kan ook wat pit gebruiken. (*Wrijft Philips gezicht in met kriegenspijs.*) Droogstoppel! Alweter! Gij, geschoolde, geletterde, gediplomeerde baviaan! (*af*)

(Philip spuwt een kriekepit uit, raapt bal op, werpt die op de grond en vangt hem weer op. Deze (speel-)bal is veerkrachtig.)

PHILIP : Ziet ge wel. Ik zei nog dat die niet hard genoeg gebakken was. (met bal in de hand) Pascale! (*af*)

(Marjan op met gerief om ramen te lappen: spons, zeemvel, aftrekkertje en emmer water. Ze zet alles onder het raam.)

GUST : (*zit inmiddels weer op stoel*) Met een onderwijzer samenleven is precies niet gemakkelijk.

URSULA : Met een lamzak ook niet.

GUST : Hebt ge 't tegen mij?

URSULA : Tegen wie anders?

GUST : Ge moogt van geluk spreken dat gij met een kalme vent getrouwd zijt.

URSULA : Ja, maar ge ziet er wel scheel bij van de honger.

GUST : Dat ligt niet aan mij. Bak die forellen en 't is opgelost. *(af via links achter)*

(Marjan gaat snel in een stoel zitten, want ze heeft gemerkt dat Thomas op komst is. Thomas stevent op als een donderwolk.)

MARJAN : Mooie wandeling gemaakt?

THOMAS : Ochot, heilig Marjanneke is weer daar. Mijn positief denkend vrouwtje heeft haar Mona-Lisa-smile weer opgezet. En nu zou ik moeten zeggen dat het een fantastische wandeling was, zeker? Waarom zijt gij niet met Eddy Wally getrouwd? Die vindt ook alles *(imiteert Eddy. Wally)* "geweldig" en "fantastisch". Bij die gast moogt ge een pispot over zijn kop kappen, dan zegt die nog "geweldig, fantastisch". Maar uw abnormale vent wordt daar toevallig pispot van.

MARJAN : 't Zal nooit meer gebeuren. Als we gescheiden zijn zal ik u niet meer tegenkomen met een pispot in de hand.

THOMAS : Gij denkt toch niet dat ik me van u laat scheiden? Ik ben niet op mijn kop gevallen. Ik ga mijn nikkel niet afdraaien om een gescheiden vrouw te onderhouden.

MARJAN : Ge hoeft me niet te onderhouden. Ik zal wel gaan werken voor mijn kost.

THOMAS : Gij?! Werken?! Maar mens, hebt ge uzelf de laatste tijd nog bekeken? Gij ziet er te bouwvallig uit om nog ergens werk te vinden. U willen ze nergens meer. 't Enige waarvoor ze u nog kunnen gebruiken is als WC-madame in het een of andere ouderlingentehuis. En voor referenties hoven ze bij mij niet te zijn. Want uw zindelijkheid en hygiëne in 't huishouden laten serieus te wensen over. Ik heb eens in de afvoer van de afwasbak gekeken, daar hebt ge nogal wat viezigheid in zitten! En onze groencontainer! Hoe lang is het geleden dat ge die nog uitgespoeld hebt? Als ik die durf open doen komen maden en de mieren in kolonnes over mijn armen gemarcheerd. Een voorbeeldige, propere huisvrouw zijt ge bijlange niet. Zelfs een duivenstront op het raam van onze caravan kuist ge nog niet af.

MARJAN : Als het u stoort lik het er dan af!

THOMAS : Ah! Ge wilt oorlog?

MARJAN : Ik wil geen oorlog. Ik denk alleen maar dat het best is dat wij scheiden.

THOMAS : Vergeet het maar. Wij scheiden niet. Gij zit met mij opgescheept en ik met u. Tot in der eeuwigheid. Als ge wilt scheiden zal 't over mijn lijk zijn. *(af)*

MARJAN : (Tot Ursula:) Wat moet ik daar nu mee? Hij wil niet scheiden?

URSULA : *(droogjes)* Kapot maken, eh.

MARJAN : Ik heb al spijt dat ik het advies van die geest opgevolgd heb. Nu zal het heel de vakantie ambras zijn. En wie weet nog langer.

URSULA : Bij Pascale zit er ook alweer een vlieg aan de lamp.

MARJAN : Ze zal moeten leren op haar tong te bijten. Zolang ik op mijn tong beet verliep bij ons ook alles op wielmpjes.

URSULA : Echt?

MARJAN : Nu ja. Door hem gelijk te geven maakte ik van hem wel geen optimist.

URSULA : Hou nog even vol. Niet opgeven nu.

MARJAN : En gij? Hoe lang gaat gij het kunnen volhouden zonder eten?

URSULA : Als 't moet lang. Heel lang. *(Gust op met barbecue-stel. Ursula blij:)* Maar 't zal blijkbaar niet nodig zijn!

(Omdat Marjan bij 't poetsen te hoog moet reiken, neemt ze het opstapje er bij. Inmiddels)

GUST : Voilà. Hier is het barbecue-stel. Ik steek het vuur nog aan. En zeg dan nog maar eens dat ik niets gedaan heb.

URSULA : En de vissen?

GUST : *(neemt de vissen en legt ze op de tafel)* Die zijn hier.

URSULA : Nu nog een scherp mes, een pollepel, bloem, boter en zout.

GUST : Dat ga ik nog halen. Maar als ge dat lapje afgehaakt hebt, is het uw beurt. *(af)*

URSULA : Dat zou wel eens kunnen kloppen. Want dat wordt een bedsprei.

PASCALE : *(op)* Voilà. 't Heeft er dus weer tegen gezeten. De raad van die

geest opvolgen is moeilijker dan ik dacht. Philip gelijk geven voor banale feiten gaat nogal. Maar zodra hij mij persoonlijk begint te kwetsen kan ik met niet meer inhouden. Als ik maar wist hoe ik mijn mond moest houden.

MARJAN : Daar heb ik een goed middeltje voor. Telkens ge iets wilt zeggen, moet ge eerst een slok water drinken en die in uw mond houden totdat ge klaar zijt om iets verstandigs te zeggen.

PASCALE : Hé. Dat lijkt me zo slecht niet.

MARJAN : Dat helpt. Ge zult zien. Ik heb het zelf honderde keren toegepast.

PASCALE : Een goed idee. Dat ga ik doen. *(af)*

URSULA : Ocharme. Als die daar maar geen waterbuik aan overhoudt.

(Marjan heeft de ruit gekuist. Is met de emmer net voor de deur)

THOMAS : *(met hoofd door raam)* Wanneer eten we?

MARJAN : *(zet emmer neer)* Ik heb al gegeten.

THOMAS : En waar is mijn eten?

MARJAN : Gij moogt uw eigen potje koken, schatje. Zolang onze scheiding niet officieel is, beginnen we al maar met scheiding van tafel, bed EN kookpot.

(Gust op. Legt mes, pollepel, boter, bloem en zout op de tafel, steekt barbecue aan en gaat daarna zitten. Inmiddels Neemt Marjan het overige kuisgerief onder het raam weg, terwijl:)

THOMAS : *(tiert off set)* Ha, zo denkt ze mij klein te krijgen! *(Men hoort hevige trap tegen voorwerp.)* Zo probeert ze me te ondermijnen, me te koeionneren? De zeemzoete babelut! Maar dan rekent ze ernaast. Ik scheid niet. Dat bestaat niet. Van mij is ze nog niet af. Ik zal tegenspartelen. Gelijk een duivel in een...

(Thomas stapt tierend buiten, waarbij hij in de deuropening -het trapje is immers weg- zijn evenwicht verliest, met een voet in de emmer water stapt en valt.)

GUST : *(zittend, met de armen gespreid)* Kom hier, joh, dat ik u opraap.

THOMAS : *(kruipt recht)* Laat me gerust! Dat niemand mij aanraakt! *(tot Ursula en Gust)* Maar onthoud wat ge gezien hebt. Mijn vrouw heeft een rechtstreekse aanval gepleegd op mijn leven! Zo'n val overleven er niet veel. Dat was een moordaanslag, met voorbedachte rade. Daar, daar...

MARJAN : ...daar kunt ge voor scheiden.

THOMAS : Daar kan ik u voor laten opsluiten. Levenslang.

MARJAN : En dan leven wij nog lang, gelukkig en gescheiden.

THOMAS : Voor u zal er niet veel geluk meer te rapen zijn achter de tralies.

MARJAN : Maar gij leeft dan weer als een vrijgezel: alleen. Zo egoïstisch en pessimistisch als ge wilt. 't Komt voor u op hetzelfde neer als gescheiden zijn. Is het voor u dan niet beter ongelukken te voorkomen en gewoonweg te scheiden?

THOMAS : Dat zoudt ge wel willen, eh? Apart gaan leven ,de bloemetjes buiten zetten en nadien met Eddy Wally trouwen. Maar daar komt niets van

in huis. Wij scheiden niet. Ik denk er niet aan! Over mijn lijk! (*af in caravan*)

MARJAN : (tot Ursula) Wat moet ik daarmee aanvangen? Wat moet ik nu doen?

GUST : Als ge niet weet wat doen moogt ge altijd mijn forellekens komen bakken.

URSULA : Die bakt gij en niemand anders! Laat deze storm overwaaien, Marjan. Ga een wandelingetje maken en denk er eerst eens rustig over na.

MARJAN : Een wandelingetje in de zon heeft me al dikwijls opgekikkerd. Maar of het nu helpt?... Vooruit dan maar. We zullen zien. Tot straks. (*af links voor*)

GUST : Het battert nogal bij onze geburen. En dat in de vakantie.

URSULA : (*rustig*) Als gij niet maakt dat ge die vis gebakken hebt, gaat het hier ook batteren.

(*Pascale op met glas water. Gaat aan haar tafel zitten.*)

GUST : Ik ken daar niets van.

URSULA : Ge neemt de pollepel en geeft daarmee een tik op de kop van die vissen. Dat zult ge toch wel kunnen zeker?

GUST : En die beestjes pijn doen? Dat ziet ge van hier. Dat kunt ge van mij niet verlangen. Ik heb nog nooit een vlieg kwaad gedaan.

URSULA : En de vliegen die ge aan uw haak rijgt? En de vissen die ge met een haak in hun lip omhoog trekt?

GUST : Dat is om te vissen. Dat is niet om ze pijn te doen.

URSULA : Nee, maar ge zult ze wel eerst moeten dood doen vooraleer ge er uw tanden in zet. Of wilt ge dat ze in uw mond liggen te spartelen?

GUST : Doe gij dat maar. Ik ben daar te week voor.

URSULA : Die beestjes voelen daar niets van. En als ge er niet tegen kunt, doe dan uw ogen maar eventjes dicht. 't Is zo gebeurd.

GUST : *(Staat met tegenzin op, zucht, neemt de forel op en kust hem op de bek. Tot forel:)* Sorry, schatje. Maar 't is voor de goede zaak. Ge zijt een schoon, lief beestje, maar "à la manière" zijt ge pas echt om op te eten... Kijk me zo triestig niet aan, of ik laat u rotten in de vuilnisbak. En wat hebt ge daar aan, eh? Dan kunt ge toch beter met een sappig citroenschijfje in uw bek op mijn telloor liggen, of niet? *(Laat forel ja-knikken.)* Allez, vooruit dan. *(Legt forel op de tafel, houdt het hoofd zijwaarts, de ogen stijf dicht en klopt met de pollepel op... zijn hand. Gust kermt en maakt een pijnlijke rondedans.)* Zijt gij wel zeker dat die beestjes daar niets van voelen?

URSULA : Kom hier, klungelaar. *(Tikt snel met pollepel de twee vissen op de kop. Gaat dan weer zitten.)* En nu fileren.

GUST : ??? Waarmee? Met de boter of met de bloem?

URSULA : Met 't mes de binnenkant van de vis proper maken, slimmeke. Ik zal er ene voordoen, maar dan is het uw beurt.

(Terwijl Ursula de vis fileert Philip op.)

PHILIP : En? Is uw bui over?

PASCALE : (*Drinkt, wacht, slikt.*) Ik heb spijt van wat ik gedaan heb, Philip. Als ge wilt zal ik honderd keer schrijven: "ik mag niet tegenspreken".

PHILIP : Dat hoeft niet. Trouwens, ge kunt beter biljarten dan ik. Ik had dat moeten toegeven.

PASCALE : Echt waar? (*Drinkt, slikt.*) Echt waar?

PHILIP : Ja, maar intussen hebben we nog steeds niet gegeten vanmiddag.

PASCALE : (*Drinkt, wacht, slikt.*) Ik durf niets meer klaarmaken, Philip. Ik ben zo bang dat het weer zal mislukken. Zelfs kindjes maken mislukt. Ik ben een hopeloos geval. Al wat ik doe loopt verkeerd af. 't Is alsof ik een magneet ben die ongelukken aantrekt. Ik voel me zo onnuttig, zo onhandig, zo lomp...

PHILIP : Kom, kom, mijn fliefflooderke. Zo erg is het nu ook weer niet.

PASCALE : (*Drinkt, wacht, slikt. Triest*) Ik zie het niet meer zitten. Ik ben bang dat ik u weer op stang jaag, bang dat ik weer flaters bega. En ik wil u dat niet aandoen. Want gij zijt zo'n goede, lieve en bekwame vent.

PHILIP : (*fier*) Tja, dan zal uw capabel ventje hier maar weer eens een oplossing moeten voor vinden, nietwaar? Weet ge wat? Ik zal een doos ravioli opendoen en opwarmen. En morgen... maken we samen het eten klaar. Wat denkt ge ervan?

PASCALE : Oh Philip. (*Drinkt, slikt snel.*) Dat is een schitterend idee. Ik zal de tafel dekken... (*Drinkt, slikt snel.*) met onbreekbare dingen.

(*Philip en Pascale af.*)

URSULA : Voilà. Deze is klaar. Gij moogt de tweede prepareren.

GUST : ??? Met boter of met bloem?

URSULA : Met dat mes. Net zoals ik gedaan heb.

GUST : Gij hebt die "gefileerd". En ik moet deze "prepareren", hebt ge gezegd.

URSULA : Dat is hetzelfde.

GUST : Ursula, als ik aan iets een hekel heb, dan is het aan...

URSULA : *(valt in)* werken. Dat weet ik. *(af in caravan)*

GUST : Nee, aan vis kuisen. *(terwijl hij afkerig en griezelennd werkt)* Kerf hier. Kerf daar. Bullen er uit.

URSULA : *(Op. Gaat zitten.)* En nu de vis invetten met boter, bestrooien met zout en daarna in de bloem wentelen. *(haakt)*

GUST : Invetten met boter. *(kliederd met de boterklomp over de vis)* Bestrooien met zout. *(bestrooit de vis rijkelijk met zout)* En in de bloem wentelen. *(Houdt de vissen bij de staart en duwt ze brutaal in de bloemverpakking. Tot Ursula)* Ze zien wit. Wat nu?

URSULA : *(zonder opkijken)* De overtollige bloem er af schudden.

GUST : *(Houdt de vissen bij de staart en zwaait er krachtig mee door de lucht, zodat de bloem in 't rond stuift.)* Dat is ook gebeurd.

URSULA : Zo mogen ze op de barbecue. 5 minuten aan de ene kant bakken en 4 minuten aan de andere kant.

GUST : Is dat alles?

URSULA : Dat is alles.

GUST : En daar maakt gij zo'n tamtam van. Als het niet meer is, wil ik alle dagen wel forel bakken. Daar hadt ge zo lastig niet moeten voor doen. *(Legt forellen op barbecue. Gaat zitten en houdt uurwerk in 't oog.)*

(Pascale zit inmiddels, met glas water bij de hand, aan de gedekte tafel.)

PHILIP : *(op met potje ravioli)* Hier zie. Lekkere ravioli. Opgewarmd à la haute cuisine de monsieur Philip. Dat zal smaken. *(bedient Pascale)*

PASCALE : *(Drinkt en slikt.)* Dank u.

PHILIP : Wilt ge 't brood eens halen, schatje. Dat zijt ge weeral vergeten. Gij zijt toch een vergeten brood! Ha,ha. Goei grapje, nietwaar? Brood vergeten en ge zijt een vergeten brood. Ha,ha.

PASCALE: *(Drinkt, wacht, slikt en lacht)* Ha,ha,ha. *(wil af)*

PHILIP : Scheelt er iets?

PASCALE : *(drinkt en slikt)* Waarom?

PHILIP : Ge drinkt toch zoveel water.

PASCALE : *(drinkt, wacht en slikt)* 't Is lekker water in de Ardennen. *(af)*

GUST : *(draait de forellen om)* Kom mannekens. 't Is hier nog een ouderwetse zonnebank. Hier moet ge zelf nog omdraaien als ge aan de andere kant bruin wilt zien.

(Pascale op. Struikelt aan opstapje. Laat gesneden brood uit zak vallen.)

PHILIP : Gij stomme Trien! Kijk nu eens wat ge gedaan hebt. Al ons brood in 't gras! Kunt gij niet zien waar ge loopt?

PASCALE : *(Loopt naar het glas water. Drinkt, wacht en slikt.)* Sorry Philip.

PHILIP : *(raapt boterhammen op)* Sorry Philip, sorry Philip. Is dat 't enige dat ge daarop kunt zeggen, ja?

PASCALE : *(Drinkt, wacht en slikt.)* Ja, Philip.

PHILIP : Zijt ge ziek?

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Nee, Philip.

PHILIP : Dan is 't goed. Eet nu maar.

(Terwijl Pascale en Philip eten Marjan op.)

MARJAN : *(opgewekt)* Wel, dat wandelingetje heeft me goed gedaan. Ik voel me een heel ander mens. Daar beneden aan de Lesse is het zalig! 't Is alsof al mijn zorgen met het frisse water meegekabbeld zijn. Alsof de vogels al mijn problemen op hun toonladdertjes meegenomen hebben. Ik voel me stukken beter.

URSULA : Allez vooruit. 't Doet me plezier dat ge weer goed gezind zijt. In die stemming zult ge er uw scheiding wel kunnen door krijgen.

MARJAN: Wel nee. Ik ga het weer goed maken met Thomas. De blablabla van die geest is niet aan mij besteed.

GUST : Ze zijn klaar, Ursula. Nog een citroenschijfje in hun bek moffelen en we kunnen gaan eten. Forel à la manière van de Gust! Daar gaan we van smullen. 'k Zal de borden eens halen. (*Af. Dekt nadien blijgezind de tafel.*)

URSULA : Bij mij lijkt het anders wel te lukken. En Pascale en Philip leven al meer dan een kwartier in peis en vree.

MARJAN : Ik ben blij dat het bij u en Pascale lukt. Maar bij mij ligt het helemaal anders, denk ik. (*Thomas op*) Dag schat. Al gegeten?

THOMAS : Wat krijgen we nu? Ineens zo vriendelijk. Een nieuwe techniek? Ik begrijp het al. Ge wilt uw slag thuis halen met uw vrouwelijke charmes, zeker? Doe geen moeite, meiske. Als gij uw sex-appeal hanteert, ziet ge er zo belachelijk uit als een non in een hoerenkot.

MARJAN : Ik hanteerde geen sex-appeal. Ik wou het alleen maar weer goed maken tussen ons.

THOMAS : Goed maken? Zo maar ineens? Nadat ge een zwalp drek op mijn hoofd gekieperd hebt? Nadat ge een scheiding beraamd hebt? Nadat ge een aanslag op mijn leven gepleegd hebt? Kom, eh meiske. Met alle Chinezen, maar niet met den deze.

MARJAN : Als we het eens opnieuw probeerden. Tijdens deze vakantie hebben we de tijd om weer naar mekaar toe te groeien. Als we samen iets doen. Samen wat beleven. Samen een nieuw hobby uitproberen, of zo.

THOMAS : Hobby. Welk hobby denkt gij dat wij samen kunnen doen? Ik ben sportief aangelegd, maar gij niet. Ik probeer mijn lichaam gezond houden met energieke bezigheden. Maar gij wilt altijd van die trutterige, frutsel-hobbies doen, zoals knoopjes leggen in van die lange draden en op zo'n groot kussen met bobijntjes zitten rammelen.

URSULA : Ge kunt samen gaan wandelen.

THOMAS : Ten eerste moet gij u met mijn zaken niet bemoeien. En tweede: gij zijt met haar nog niet gaan wandelen, zeker? Als we nog geen honderd meter van huis zijn begint het gejengel al. "Ik kan niet volgen. Ge gaat te rap." Na drie kilometer spant ze een andere zaag: ik ben moe." En voor ge thuis zijt heeft ze tien kilometer aan een stuk lopen teuten zoals dat blauw ventje: *(Imiteert smurfentaal:)* "Grote Smurf, is 't nog ver?"

MARJAN : Toen ik daarstraks langs de Lesse liep, zag ik er zo'n western-dorp. Ge weet wel, zo'n cowboy- en indianenkamp waar ge u kunt inleven in die cultuur. Misschien kunnen we daarbij aansluiten? Gij kunt dan de stoere dingen doen en ik leer hun handvaardigheden. Dan doen we ieder waar we zin in hebben en zijn toch samen.

THOMAS : Dat zal wel zijn! Ziet ge mij hier al rondhossen als een Buffalo Bill of een Sitting Bull. Ik ga me niet belachelijk maken, hoor.

MARJAN : Laten we dan tenminste onze strijdbijl begraven en het leven opnieuw van de zonnige kant bekijken.

THOMAS : Daar hebben we ze weer! Mijn ideaal vrouwtje, waarvan iedereen zegt dat ik een gelukzak ben om met zoiets getrouwd te mogen zijn! Mijn zonnetje in huis. Maar vraag er eens iets aan. Gegarandeerd dat ze een uitvlucht heeft om het niet te doen.

MARJAN : Ik heb u nog nooit iets geweigerd.

THOMAS : O nee? Moet ik hier eens uit de doeken doen hoe dikwijls gij hoofdpijn hebt op momenten dat IK daar dan last van heb?

MARJAN : Stop, Thomas. Ge gaat te ver.

THOMAS : Over uw onhebbelijkheden mag niet gerept worden, eh? Gij zijt de martelares die gefolterd wordt door Thomas de Zwartgallige. Maar dat gij mijn vakantie verpest. Dat mag niet gezegd worden.

MARJAN : Ik verpest uw vakantie niet.

THOMAS : Dat ik binnen drie weken kapot-getergd terug achter mijn bureau mag gaan zitten. Dat telt niet. Dat ge mijn vakantie al van de eerste dag naar de bliksem geholpen hebt. Dat is maar normaal.

MARJAN : Ik probeer van deze vakantie iets goeds te maken!

THOMAS : Gij wel! Nadat ge de helft van uw leven al gebruikt hebt om 't mijne compleet te ruïneren, zeker?

MARJAN : Dat heb ik niet!

THOMAS : Dat hebt ge wel. Maar doe zo maar voort, meisje. Nog een paar jaar en ge hebt me dood gekoeioneerd. Dan kunt ge van mij een Mac Donalds maken, voor de maden en mieren van uwe vieze, vuile groencontainer. *(af)*

MARJAN : Gij, eeuwige pessimist! Pessimist tot in de kist! *(ijsbeert boos)* Maar nu zijt ge te ver gegaan. Veel te ver. Daar zult ge spijt van krijgen. *(grist cowboyboekje uit Gusts hand)* Kom hier! Dat ik leer hoe ik het moet doen. *(bladert, tot Gust)* Weet gij niet hoe ik die bokkige boksharing kan kapot maken?

GUST : Zou dat misschien ook niet lukken als ge met een pollepel op zijn kop toekt?

DOEK

3° BEDRIJF

1° Tafereel

(Een week later. Zelfde scène. De fiets van Thomas is weg. Gust, met schort aan, legt de laatste hand aan 't tafeldekken, heeft de barbecue klaarstaan, met daarnaast een bijzettafel waarop de barbecuebenodigdheden netjes klaarliggen: snijplank, mes, bloem, boter, zout, dragon, pollepel, tang om vis om te draaien enz. Gust checkt, met kookboek in de hand, of alle ingrediënten aanwezig zijn. Dan Philip op. Ook hij dekt de tafel.)

GUST : Mijn forellen worden beter met de dag, Philip. Die van gisteren, met rozemarijn, waren potverdekke lekker. Vandaag ga ik eens experimenteren met dragon. Volgens dit boek hier is forel met dragon een delicatessen. Wat maakt jij klaar vandaag?

PHILIP : Als 't lukt eten we eindelijk eens gewone gekookte aardappelen vandaag.

GUST : Dat is precies niet gemakkelijk. Is het al niet de vijfde keer dat je probeert gekookte patatten klaar te maken?

PHILIP : Ja. En we eten al vijf dagen aardappelpuree met harde korsten.

GUST : Als je wilt zal ik in dit boek eens zien hoe je gekookte patatten moet klaarmaken. Als je iets wilt bijleren, tenminste.

PHILIP : Ja. Kijk eens. Want die puree begint me de keel uit te hangen.

GUST : *(bladert, leest)* Gekookte aardappelen. Doe de geschilderde aardappelen in een kookpot en vul bij met water tot de aardappelen onder water staan. Voeg er zout bij en laat ze gaar koken.

PHILIP : Zo doe ik het ook.

GUST : Giet de aardappelen af als ze mals zijn.

PHILIP : Voilà. En hier heb ik al puree.

GUST : Wacht. Er staat nog wat. Plaats ze zonder deksel op het vuur en laat het resterende water verdampen.

PHILIP : Dat doe ik ook. Maar dan komen er van onder harde korsten aan onze puree.

GUST : Heeft Pascale vroeger dan nog nooit gekookte patatten kunnen klaarmaken?

PHILIP : Jawel, het gebeurde wel eens dat ze niet aangebrand waren. Maar ze wil niets meer doen in het huishouden.

GUST : Ook in staking gegaan?

PHILIP : Niet echt. Ze zit momenteel met een depressief minderwaardigheidscomplex. Ze durft niets meer aanpakken in het huishouden. Ze is bang om iets vast te nemen, bang om iets te doen, bang om iets te zeggen. Ze doet bijna niets meer dan water drinken.

GUST : En nu moogt gij alles doen.

PHILIP : Ik probeer haar bij te brengen hoe ze het moet doen, ja.

GUST : Maar ge kunt het zelf niet.

PHILIP : (*bits*) Aardappelen koken hebben wij nooit geleerd op de normaal-school.

GUST : Ja, een onderwijzer moet niets kunnen, als hij het maar kan uitleggen, eh? Zal ik eens aan ons Ursula vragen hoe zij gekookte patatten klaarmaakte?

PHILIP : Dat zou vriendelijk zijn. Ik zal eventjes wachten.

GUST : Ja maar, ze is nog niet terug. Ze is gaan vissen.

PHILIP : Euh. Zou ik nog eens iets mogen vragen, Gust?

GUST : Als 't niet te moeilijk is. 'k Ben maar tot mijn veertien jaar naar school geweest.

PHILIP : Hoe dik wordt ge zoal als ge in verwachting zijt?

GUST : Voor een schoolmeester weet ge eigenlijk niet veel praktische dingen, eh Philip. Wel, zoals uw buik er voor staat zijt ge drie maanden ver. En bij mij... bij mij gaat subiet mijn water breken.

PHILIP : *(betast zijn buik)* Ikke?! Drie maanden!

GUST : Ja, maar ge moet niet ongerust zijn. 't Zal wel van de patattenpuree zijn.

PASCALE : *(met hoofd door raam)* Philip! De patatten koken. Wat moet ik nu doen?

PHILIP : Ik kom! *(tot Gust)* Ik zal eens proberen met het vuur wat hoger te zetten. Misschien lukt het dan en eten we vandaag eindelijk eens gewone gekookte aardappelen.

GUST : Ge kunt het eens proberen.

(Philip af in caravan.)

URSULA : *(Kordaat op via links voor, met visgerief: bun, vangnet, hengel, etc. en een veldboekje. Ze draagt lieslaarzen.)* Staat de barbecue klaar?

GUST : *(opgewekt)* Alles staat klaar. Hoeveel hebt ge er bij?

URSULA : Glory Alleluja! Zes stuks vandaag. Zes zo'n japen. *(Wijst 60-70 cm. aan.)*

GUST : Zes stuks! Ursula gij wordt nog een kampioen!

URSULA : En? Is hier alles in orde? Bedden gedekt, de pispot leeg gemaakt, de afwas gedaan, de caravan uitgeveegd?

GUST : *(bang)* De pispot is nog niet leeg.

URSULA : Vooruit! Eerst de pispot gaan uitgieten en pas daarna moogt ge beginnen bakken.

GUST : Ik zal dat straks wel doen. Ik bak liever. Laat me die prachtforellen van u maar eens zien.

URSULA : *(Toont forellen. Fier)* Wat vindt ge daarvan?

GUST : Wat een kastaars! Dat krijgen wij met z'n twee niet op.

URSULA : Als we vandaag eens een barbecue organiseerden voor de geburen?

GUST : Philip en Pascale gaan zeker heel blij zijn. Die vreten al een hele week patattenpuree met harde korsten. Maar wat dat koppel van hierover daarvan gaat vinden...?

URSULA : Marjan zal vast en zeker enthousiast zijn. En Thomas... nu ja, die zal er zich moeten bij neerleggen.

GUST : Ik beklaag die sukkelaar.

URSULA : Hij mag van geluk spreken dat hij nog leeft. Van die slag op zijn kop met uw pollepel hield hij alleen maar een bult over. Van de meiklokjesthee waarmee ze hem wou vergiftigen is hij alleen maar misselijk geweest. En toen ze hem wou omverknallen schoot ze ernaast.

GUST : Volgens mij is Marjan aan 't overdrijven.

URSULA : In andere mensen hun huishouden hoeven wij niet tussen te komen. Vooruit, begin al maar te bakken. Ik zal iedereen gaan uitnodigen.

(Gust zet de barbecue in 't midden en legt de vissen op de werktafel. Ursula klopt bij Philip en Pascale aan.)

PHILIP : *(Opent de deur. Opgewonden)* Ursula! O engel uit de hemel! Gij komt als geroepen! Kom binnen! Kom rap binnen! Oh! Onze aardappelen koken en ze koken bijna over!

(Philip en Ursula af. Gust prepareert minutieus de forellen. Thomas op uit caravan. Hij is droefgeestig gestemd. Gaat lusteloos op een stoel zitten.)

GUST : Moet gij niet beginnen werken? Het is bijna twaalf uur.

THOMAS : *(in paniek)* Is 't al zo laat! O nee! Seffens is ze daar!

(Terwijl op de achtergrond de muziek van "Bonanza" weerklinkt, rent Thomas vliegensvlug, als in een versnelde film, de caravan in en uit en

dekt een tafel voor twee. Als laatste zet hij een emmertje (inhoud 5 liter) water naast zijn stoel en blijft in de caravan. Dan Marjan op.)

MARJAN : *(Mannelijk-stoer optreden. Gekleed in complete cowboy-outfit, met twee colts in de hand en rijzweep aan haar gordel. Slaakt een cowboy-kreet:)* Joehoe! Ik was de beste vandaag! *(Lost twee vreugde-schoten in de richting van de denneboom rechts waarna twee takken van de boom vallen. Philip, Pascal en Ursula gluren even door caravan-raam naar buiten. Tot Gust:)* Joehoe! Ik ben de beste cowgirl van de Ardennen! *(Steekt de 2 colts tegelijkertijd in de holsters.)* Drie bandido's heb ik gemold vandaag... Drie bank-robbers. En voor ieder van hen heb ik maar één kogel nodig gehad. Bang, bang, bang! Recht in hun maag. De sheriff gaf me een compliment. "Steady hand", zei hij. En "fast, very fast girl." *(Trekt vliegensvlug haar revolver. Thomas die net buitenkomt met een krop sla, laat de sla vallen en steekt de armen in de lucht.)*

THOMAS : *(bibberend)* Niet schieten. De koude schotel is bijna klaar. Alleen de to..to.. tomaten en de sa..sa..salade nog.

MARJAN : *(Amerikaans-stoer)* Then do it, you worm! *(Lost schoten, op Thomas' voeten gericht.)*

THOMAS : *(Maakt bokkesprongen om de kogels te ontwijken. Super-onderdanig)* Yes, darling? Jawohl. *(Zit, rukt overdreven snel en bibberend de slablaadjes van de krop en werpt ze in en naast het emmertje water.)*

MARJAN : *(tot Gust)* Morgen organiseert de club ter ere van mij een rodeo-feest. Ter ere van de nieuwe Calamite Jane. Joehoe! *(werpt hoed omhoog)* Ik ben de ster van 't veld. *(tot Thomas)* Zit daar niet zo benepen. Plezant moet ge zijn! It's a wonderful world! Het leven is beautiful. *(beveelt)* Smile, dammed! Lachen moet ge doen! *(bedreigt Thomas met revolver)*

THOMAS : *(stotterend)* Yes, darling. *(trekt mond in brede glimlach)*

MARJAN : Veeg die idiote clownslach van uw gezicht... *(Thomas veegt snel over zijn mond waarna zijn glimlach verdwenen is.)*... en lacht écht. *(Thomas volgt ieder bevel clownesk op)* Echt! Heb meer plezier in het leven. Geniet ervan, verdomme... Lach! Met pretlichtjes in uw ogen. Echt! Echter! Alles in u moet zinderen en zingen van plezier! Zing verdomme! Zing van plezier! *(Vuurt een schot af op het emmertje dat Thomas net oppikt.)*

THOMAS : *(Drukt van 't verschieten het emmertje met beide armen tegen de borst en zingt groen-lachend en met benepen stemmetje:)* "There is a hole in my bucket, dear Henry, dear Henry. There is a hole in my bucket, dear Henry, a hole. With what shall I mend it, dear Henry, dear Henry. With what shall I mend it, dear Henry with what..." *(enz.)*

(Terwijl Thomas zingt en het emmertje omklemt, kan hij snel en ongemerkt van het emmertje een bescherm laag wegnemen, zodat een gaatje vrijkomt, waardoor het water wegloopt. Dan draait hij langzaam het emmertje om, zodat het waterstraaltje - dat eerst op zijn broek sijpelte - zichtbaar wordt.)

MARJAN : En maak nu als de bliksem mijn middageten klaar.

THOMAS : *(met de glimlach)* Di.. di.. direct. *(af)*

MARJAN : *(Zit, legt voeten op de tafel. Terwijl ze haar revolvers controleert en herlaadt:)* 't Is plezant in de Western City, daar beneden aan de Lesse, Gust. Ik ben blij dat ik bij die club gegaan ben. Het heeft mijn hele leven veranderd.

GUST : En dat van Thomas ook.

MARJAN : Thomas heeft geluk dat ik naar die wild-west-club gegaan ben. Ook al was het met de bedoeling een revolver te leren hanteren zodat ik

hem kon omver knallen. Gelukkig heeft Little Joe, zo heet onze sheriff, me geleerd dat een revolver geen moordwapen mag zijn, maar een verdedigingswapen. En dat ik nooit in een vlaag van razernij mag schieten, maar altijd berekend en "cool".

GUST : Maar telkens gij zo "cool" op Thomas mikt, wordt die jongen z'n broek wel "warm" van de schrik.

MARJAN : Hoe weet gij dat? Moet gij zijn was doen, misschien? Maar ik heb gezegd dat hij dat zelf moet doen! Hij moet zijn vuile was niet aan u geven. Thomas!

THOMAS : *(op)* No..no..nog twee tomaatjes pellen, en dan is 't klaar, darling.

MARJAN : *(knalt met rijzweep)* Wat hebt gij met uw onderbroeken gedaan?

THOMAS : *(snikkend)* N.n.niet doen, Marjan. Asjeblieft niet doen. *(haalt onder de takken van de denneboom vooraan rechts een hoop vuile onderbroeken te voorschijn.)* Die.die.die bruine vegen kreeg ik er echt niet uit. De.de.de bruine zeep was op.

MARJAN : Als ge dan niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk een schijtebroek zijt, draag dan Pampers, verdomme.

THOMAS : Ja. Dat zal ik doen. Ik zal ze direct gaan halen. *(Loopt naar links. Draait zich om.)* W..w.. welke maat moet ik meebrengen?

MARJAN : De grootste maat Pampers boys, no leak.

(Thomas af via links voor.)

URSULA : *(op)* En hang nadien een propere keukenhanddoek over de

kookpot. Dan blijven de patatjes nog een half uur warm.

PHILIP : *(op)* Bedankt, Ursula.

URSULA : Ha Marjan! Hoe was in het Wilde Westen vandaag?

MARJAN : O Ursula! Zoals Eddy Wally's tournee in China. Geweldig! Fantastisch! Formidabel! Prachtig! Dit is de mooiste vakantie van mijn leven. Sedert ik Thomas geen kans meer geef me de grond in te boren ben ik geen bang, bibberend huismusje meer, maar een vrije vogel, die de hoogste toppen van vreugde doorklieft. In de Western Club wordt ik voor het eerst sedert jaren weer gewaardeerd, krijg ik complimenten voor mijn prestaties, wordt ik aangemoedigd. Ik voel me zo sprankelend als een Aspro-bruis.

URSULA : Ook voor mij is het deze keer pas écht vakantie. Gust neemt de huishoudelijke rompslomp voor zijn rekening en ik kan rustig, vredig en ongestoord gaan vissen. Zes zo'n *(wijst een meter aan)* gasten heb ik vandaag gevangen.

MARJAN : Waw!

URSULA : Met mijn wonderbare visvangst organiseer ik vandaag een barbecue. Eet ge mee? Philip en Pascale komen ook.

MARJAN : Hoe is het met Pascale?

URSULA : Die heeft de truuk nu ook te pakken. Ze speelt haar rol van onbeholpen en onderdanig vrouwtje schitterend. Daar is het bij mijn weten al een hele week geen ruzie meer geweest.

MARJAN : Dat consult bij madame Blanche is zijn geld dubbel en dik waard geweest. *(Gust luistervinkt)*

URSULA : Absoluut. Als de geest van haar overleden man ons die raad niet gegeven had, zou ik nog altijd een huissloof geweest zijn.

MARJAN : En ik zou nog altijd moreel onder druk gestaan hebben.

GUST : De vis is gekuist. Mogen ze al op de barbecue?

URSULA : Nee, nog niet. Als Philip de patatten gekookt heeft, moogt ge beginnen. We mogen meeëten van zijn patatten.

MARJAN : Als Thomas de koude schotel klaar heeft, zetten we die ook bij op tafel.

URSULA : Dat wordt een echt feest. Ik ga me omkleden. *(af)*

MARJAN : Ik ga nog even oefenen. Ik wil kampioen worden.

(Terwijl het gebeuren verder gaat, stelt Marjan voor de boom links vooraan een schietstand op met frisdrank-blikjes, die ze onder de boom vandaan haalt. Pascale op. Ze heeft een 3 à 4 maanden-zwangere buik en draagt de nachtemmer en een glas water.)

PHILIP : *(op)* Nee, Pascale. Dat zal ik straks wel doen, kom. Anders laat ge hem misschien vallen. Hier, legt gij dat onbreekbaar onderleggetje maar op tafel. *(Geeft onderlegger voor kookpot, neemt nachtemmer over en zet die snel weg.)* Voorzichtig. Pas op dat ge niet valt. *(Helpt haar van het trapje.)* En kom hier maar zitten. Hier zo. *(Schuift stoel voor.)* Dan ga ik de aardappelen halen. En nergens aankomen, eh!

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Nee, Philip.

PHILIP : *(Op met kookpot aardappelen. Struikelt over het trapje en kiept de*

aardappelen om. Pascale drinkt en wacht.) Verdomme, verdomme. En 't waren nu eens gelukke gekookte patatten. *(Raapt de aardappelen op.)*

PASCALE : *(Slikt.)* Wat zegt de Van Daele over het woord "patatten", Philip?

PHILIP : Euh... dat het gewesttaal is: een dialect woord.

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Mogen wij dat dan gebruiken?

PHILIP : Nee, eigenlijk niet. Maar als ik overstuur ben denk ik niet na over wat ik zeg.

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Oh. *(Drinkt, slikt.)* Wacht even. Ik zal ze helpen oprapen.

PHILIP : Nee! Blijf gij maar braaf zitten. Zo. Braaf blijven zitten, met de armen over elkaar, vingertje op de mond.

PASCALE : *(Drinkt, wacht, slikt.)* Nu hebben we geen aardappelen meer voor bij de forel.

PHILIP : Blijf kalm. Blijf rustig. Ik smeer wel wat boterhammen. Dat smaakt daar ook bij.

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Gij zijt toch een snuggere vent, Philip. Voor alles hebt gij een oplossing. Als ik u niet had... *(Thomas af)* dan had ik nu geen waterbuik...

(Marjan lost schoten op de blikjes, die één voor één opwippen en vallen. Gust en Pascale klappen in de handen. Vooraleer ze op het laatste blikje mikt, wappert naast de boom Thomas' arm met de witte vlag: nl. een Pamper.)

MARJAN : Kom maar te voorschijn, schijtebroek. Ik was alleen maar aan 't oefenen.

THOMAS : *(op)* D..d..denkt ge dat dit modelletje zal passen, zoetje?
D..d..dat was de grootste maat.

MARJAN : Denkt ge weeral negatief! Ge moet positief denken, verdomme!
Zolang ge dat ding niet aan uw gat hebt, moet ge denken dat het past.
Vooruit! Ga dat spul aantrekken. En maak de koude schotel klaar. Maar
wast uw handen tussen die twee dingen door. Zijt ge nu nog niet weg? Moet
ik uw voetzolen helpen oplichten, misschien? *(Mikt op Thomas' voeten.)*

THOMAS : Nee,nee,nee. W..w..wacht maar met schieten tot ik mijn
Pamperke aan heb.

*(Thomas rept zich naar de caravan. Marjan knalt het laatste blikje om.
Thomas stopt bruusk en laat blijken dat "het" weer gebeurd is.
Langzaam, met doorgezakte knieën af via caravan. Marjan ruimt de
schietstand op.)*

URSULA : *(Op. Tot Pascale)* Als Philip de aardappelen klaar heeft zegt ge 't
maar, eh Pascale. Dan kan onze Gust beginnen barbecuen.

PASCALE : Ze waren klaar, maar...

URSULA : Hij heeft ze toch weer niet laten aanbranden?

PASCALE : Hij struikelde op 't trapje en zijn gelukke gekookte patatten
vlogen de grond op. Nu is hij aan 't boterhammen smeren.

URSULA : Dat zal ook wel smaken. Zullen we onze tafels allemaal in 't
midden zetten en er een grote feesttafel van maken? *(Neemt bloemen.)* Ik

heb bloemen meegebracht. Die kunnen dan in 't midden van de tafel. Gust, zet die bloemen eens in een vaas. (*Geeft bloemen aan Gust. Gust af.*)

PASCALE : (*tot Ursula*) Ben ik blij dat gij komen uitleggen zijt hoe Philip patatten moest koken. Ik was zijn aangebrande patattenbrij zo beu als koude pap.

MARJAN : Waarom hebt gij hem niet gezegd hoe hij moet patatten koken?

PASCALE : Ik ben een onhandig vrouwtje, eh Marjan. Ik ken niets en ik weet niets. En dat valt verdorie mee. Ik moet niets meer doen. Philip doet alles nu. Nee, nee, ik volhard in de boosheid van niets te kennen, niets te weten en hem altijd gelijk te geven. Philip heeft altijd de pretentie gehad alles beter te weten. Wel, nu laat ik hem met alle plezier klungelen. Hij had me maar niet moeten buizen op mijn laatste rapport.

URSULA : Nu geeft gij hem punten.

PASCALE : Ik kàn hem geen punten geven. Hij buist in alles. Hij laat de patatten aanbranden, heeft al drie glazen gebroken, maakt 's morgens de pispot niet leeg, vergeet brood te halen. Daar moet ge mee leven, met zo'n onhandige vent! Een schoolmeester! Theorie met de vleet... maar de praktijk!

URSULA : Ik zou me niet kunnen inhouden als mijn vent zo moest blunderen. Ik zou direct in mijn krammen schieten, denk ik.

PASCALE : Daar gebruik ik dat truukje van Marjan nog altijd voor: eerst een slok water drinken en dan pas iets zeggen. Maar dat begin ik stilaan beu te worden. Kijk eens wat een waterbuik ik daarvan gekregen heb.

URSULA : Ziet ge wel! Ik heb het nog gezegd.

MARJAN : Dat is geen waterbuik.

PASCALE : Jawel, want 't klotst.

MARJAN : Van water drinken krijgt ge geen waterbuik. Een waterbuik of buikwaterzucht is een ziekte die kan voortkomen van de lever of van 't hart of zo, maar nooit van water drinken. Veel water drinken is zelfs gezond.

PASCALE : Ja, wat is dit dan? Een muggebeet is het ook niet, eh?

(Ursula en Marjan bekijken elkaar, glimlachen elkaar toe, wiegen met de armen terwijl ze het wijsje neuriën/zingen: "Wie zal er ons kindeke douwen...")

PASCALE : *(Terwijl Ursula en Marjan blijven neuriën en wiegen)* 't Is niet waar!... Nee, dat kan niet!... Denkt gij dat?... Zou het?... *(Grijpt Marjans hoed, werpt die in de lucht en slaakt een cowboy-kreet:)* Joehoe!

(Achtergrondmuziek: square-dance. De dames dansen een vrolijke square-dance. Op het einde: de drie mannen tegelijkertijd op. Gust met bloemen in vaas. Philip met schotel gesmeerde boterhammen. Thomas met koude schotel.)

URSULA : Gust! Schuif onze tafel in 't midden, zet de stoelen er bij en begin maar te bakken.

MARJAN : *(bedreigt Thomas met revolver)* Onze tafel en stoelen er ook bijzetten. Vooruit.

PASCALE : Zet de onze er ook bij, schatje. 't Is feest.

PHILIP : Wordt er iets gevierd?

PASCALE : Ja. Uw schitterend rapport. Ge hebt een 10 op 10 voor handvaardigheid gehaald deze keer.

(De mannen, met lijkbiddersgezicht, verzorgen de feesttafel.)

MARJAN : Daar hoort muziek bij. *(af)*

URSULA : En ik doe een fles wijn open. *(af)*

PASCALE : Wij hebben nog witte servietten. *(tot Philip)* Die zal ik wel halen. Die kan ik niet laten kapot vallen. *(af)*

(De mannen werken somber verder.)

GUST : *(tot Thomas)* Gij hebt geen zin om te feesten, zeker?

THOMAS : Ik ben geheelonthouder en ik lust geen forel.

GUST : En gij zijt precies ook niet in feeststemming?

PHILIP : Nee. Gij?

GUST : Als ge zo moet werken is feesten niet plezant. Als alles klaar staat en ge kunt met uw voeten onder tafel schuiven, dan ja... Weet gij dat ik bekaf ben. En dat noemen ze vakantie!

PHILIP : En ik dan? Alles moet ik doen. Koken, afwassen, bedden dekken, boodschappen... alles wat ons Pascale eigenlijk zou moeten doen. Ik ben afgepeigerd. Als een wrak zal ik binnenkort voor de klas staan.

THOMAS : Ik moet ook alles doen. Marjan behandelt me als een slaaf. Ik moet niet alleen doen wat ze zegt, ik moet ook denken zoals zij het wil. Ik

zou willen dat ze ophield met dat cowboy-gedoe. Zelfs als ze er blijft naast-schieten besterf ik het nog. Ge komt toch naar mijn begrafenis, eh?

GUST : Ik hou dat zo geen week meer vol.

PHILIP : Ik ook niet.

THOMAS : Ik zeker niet.

URSULA : *(Op. Geeft fles wijn aan Gust.)* Hier zie. Doe ze maar open.

PASCALÉ : *(Op. Geeft servietten aan Philip. Drinkt, slikt.)* Wilt gij ze plooien en in de glazen steken, Philip?

MARJAN : *(Op met radio. Tot Thomas)* Hey you! Stekker insteken en een plezante post zoeken. Vooruit!

(De mannen voeren de bevelen uit. De dames gaan aan tafel zitten.)

URSULA : De forellen zijn gaar, Gust. Ge moogt ze serveren.

GUST : *(is de fles wijn nog aan 't openen)* Ja maar zeg, Ursula! Ik kan geen twee dingen tegelijk, hoor.

URSULA : Tut, tut. Een huisvrouw moet vier handen aan haar lijf hebben.

GUST : Doe dan zelf ook eens iets. Gij hebt deze vakantie nog niets gedaan dan met uw luie kont in een zetel zitten.

URSULA : Ik doe niets. Ik ben op vakantie. En als ge tegenpruttelt ga ik in bed ook op vakantie.

GUST : Daar ook?!... Dat gaat ge me toch niet aandoen?

URSULA : Zwijg dan en serveer de forellen.

(Gust gehoorzaamt.)

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Schenk gij de wijn dan in, Philip.

PHILIP : Doe gij dat maar. Als ge voor uzelf water kunt inschenken zult ge ook wel glazen met wijn kunnen vullen. 't Wordt stilaan tijd dat ge zelf ook eens iets aanpakt. Ik heb nu al genoeg aanschouwelijke lessen gegeven.

PASCALE : *(Drinkt, wacht, slikt.)* Goed. Ik zal 't proberen. Hier zie. Het eerste glas is voor u. *(Geeft Philip een glas en giet.)*

MARJAN : *(Lost schot in Thomas' richting.)* Hoe zit het daar? Ik hoor nog geen muziek.

(Pascale morste van 't verschieten op Philips broek. Thomas' gezicht verraadt een nieuw "ongelukje".)

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Oh, wat heb ik weer gedaan! Oh Philip! Wat ben ik toch een stuntelig geval. 'k Zal 't nooit leren!

PHILIP : Kom hier. Ik zal 't maar weeral zelf wel doen.

(Pascale gaat zitten en knipoogt naar Ursula. Thomas wil vertrekken.)

MARJAN : Hey you! Waar gaat gij naartoe?

THOMAS : Ik..ik..ik moet eerst...

MARJAN : Gij moet eerst voor muziek zorgen, anders niks.

THOMAS : Ja, schatje. *(Vindt kort nadien muziek.)*

PASCALE : Als ik de ongelukken zo blijf aantrekken zal er van mij nooit iets goeds voortkomen.

URSULA : 't Hangt gedeeltelijk ook van Philip af. Als hij het goed doet, zullen de uiteindelijke resultaten navenant zijn. *(Knipoogt naar Pascale.)*
Vooraleer we beginnen eten wil ik een toast uitbrengen. We heffen het glas op... Kom, ga eerst zitten, Philip.

(Thomas wil er inmiddels weer van onder muizen.)

MARJAN : Hey you! Ik heb niet gezegd dat jij moogt vertrekken. Hier zitten!

THOMAS : Maar...

MARJAN : Hier zitten!

(Thomas gaat langzaam en voorzichtig zitten en trekt daarbij een vies gezicht.)

URSULA : Vooraleer we beginnen, heffen we het glas, op de gezondheid van... Mag ik het zeggen, Pascale?

PASCALE : Ja.

URSULA : Vooruit dan maar. Een heildronk op de gezondheid van Pascale en Philip en hun... BABY!

PHILIP : Pascale! Dan is het toch waar!

PASCALE : Wist gij het?

PHILIP : Ik twijfelde tussen een waterbuik en een baby.

PASCALE : Het klotst wel, maar 't is een baby!

PHILIP : Oh Pascale! (*Omhelst en kust haar.*)

GUST : (*Heft het glas.*) Op uw gezondheid en dat van uw kindje.

URSULA : Op u gedrieën.

MARJAN : Op uw geluk! (*stoot Thomas aan*) Drink op hun gezondheid, stommerik.

THOMAS : Ik..ik..ik ben geheelonthouder. Dat weet ge.

MARJAN : (*Marjan duwt Thomas met de loop van haar revolver onder zijn kin omhoog.*) Met alle respect voor geheelonthouders, maar voor u is het de hoogste tijd dat gij eens wijn drinkt. Zijt gij ooit in uw leven al zat geweest?

THOMAS : N..n..nee.

MARJAN : Dat zou dan wel eens de reden kunnen zijn waarom gij zo'n zwartgallige vent zijt. Iedere fatsoenlijke vent moet minstens één keer in zijn leven poepeloere zat geweest zijn. Iemand die zat geweest is kan de remmen losgooien, kan zich uitleven, weet hoe heerlijk het kan zijn het verstand uit te schakelen. Dat zijn precies de dingen die gij niet kunt. Drink. (*Thomas schudt nee. Marjan drukt met revolverloop zijn kin hoger.*) Drink, zeg ik.

THOMAS : A..a..als ge maar niet schiet terwijl ik drink. W..w..want dan komt

het langs hier terug uit. (*Thomas tast naar zijn glas en drinkt bevend een half glas leeg.*)

MARJAN : Een heildronk, Thomas! Dat wil zeggen: ad fundum, tot op de bodem.

(Thomas drinkt zijn glas leeg, waarna hij mag gaan zitten.)

URSULA : En laat de forellen nu maar smaken. (*Net als Gust wil eten:*) Haal nog eens een fles wijn bij, Gust.

(Gust af. De anderen, behalve Thomas eten.)

PASCALE : (*Drinkt, slikt.*) Nu zal ik het in 't vervolg kalmer moeten doen, eh Philip?

PHILIP : Nog kalmer? Gaat dat nog?

PASCALE : Ik zal niet veel meer mogen doen in 't huishouden. Moeders die in verwachting zijn moeten het kalmaan doen.

URSULA : Ja, aanstaande moedertjes moeten in de watten gelegd worden.

MARJAN : Dat zijn broze schepseltjes.

PHILIP : Wil dat zeggen dat ik mag blijven doorploeteren zoals ik nu bezig ben? Dat ik gedurende... Hoe lang duurt dat ding?

PASCALE : Negen maanden.

PHILIP : Dat ik gedurende negen maanden moet blijven koken, boodschappen doen, bedden dekken?

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* En na de vakantie ook wassen, strijken, kuisen...

MARJAN : Na de bevalling komt de post-natale tijd.

URSULA : Als het kindje er is heeft Pascale haar handen vol met baby voeden, luiers verversen, bezoeken aan 't kinderheil...

MARJAN : Dan wordt een vader pas een échte vader.

(Gust op)

URSULA : Giet overal nog maar eens bij, Gust.

GUST : Ja maar zeg, Ursula. Mijn forel wordt koud.

URSULA : Ingieten, of ge zult koude voeten hebben vanavond.

(Gust bedient iedereen van de wijn.)

MARJAN : *(Merkt dat Thomas met vies gezicht naar zijn forel zit te staren.)*
Trek zo'n vies gezicht niet naar die vis. Seffens bederft hij nog van uw rottige blik. Lach naar dat beestje. *(Thomas grijnslacht naar de forel.)* Vriendelijker! Ge moet dat visje graag zien. *(Thomas aait en kust de forel.)* Dat is beter.
En nu eten.

THOMAS : Ik lust geen vis.

MARJAN : *(Staat op, trekt pistool.)* Ah gij lust geen vis! Ah, mijnheer is vies gevallen wil het niet meer rooskleurig zien.

THOMAS : M..m..mijne vis ziet blauw... en mijn pamper bruin.

MARJAN : Ach zo, Thomas waardeert de goede dingen van het leven niet meer, maar hervalt in zijn halsstarrige zwaarmoedigheid. Ge beseft toch wel dat ge op mijn zenuwen werkt als ge zwaar op de hand wordt, als ge mijn bevelen niet opvolgt, als ge het vertikt van vis te eten. (*Schiet in de lucht, waarna een duif op Thomas' bord valt.*) Vreet dan duif, begot.

PASCALE : Dan heffen we nu het glas op de peter en de meter. Op Gust en Marjan. Als ge wilt tenminste.

MARJAN : Met alle plezier, Pascale. (heft glas)

GUST : (*die net wil beginnen eten*) Kan dat niet een beetje wachten.

URSULA : Peter wordt ge maar één keer. Eten kunt ge altijd. Vooruit, hef uw glas.

MARJAN : (*Met revolverloop op Thomas gericht:*) Hef uw glas!

PHILIP : Op de peter en meter van onze eerstgeborene!

ALLEN (behalve Thomas : Gezondheid / Proost / Santé / En dat we ze nog lang mogen mogen.

MARJAN : (*Port revolverloop in Thomas' ribbenkas.*) Lach naar de peter en meter en drink!

(Thomas lacht in de aangeduide richting, terwijl zijn hand - zoekend naar het wijnglas - de bloemen uit de vaas stoot en dan de vaas grijpt, waaruit hij dan drinkt. Na de heildronk wil Gust eindelijk beginnen eten.)

URSULA : Gust, haal eens een vaatdoek. Ik heb hier gemorst... (*merkt*

Gusts ontevredenheid) Denk aan uw koude voetjes, schatje!

(Gust nors af)

MARJAN : Excuseer me. Ik moet even. (tot Thomas:) En gij, gedraag u opgewekt intussen, of ik schiet de bruine kleur uit uw Pamper.

THOMAS : *(met hoge vrouwenstem)* A..a..als ge d..d..dan maar niets anders raakt.

(Marjan af in caravan)

PASCALE : *(Acteert lichtjes beschonken. Zingt:)* "So ein Tag, so wunderschon wie heute, so ein Tag, der wurde nie vergeh'n." Dat wist gij niet, eh Philip, dat ik zo schoon kon zingen?

PHILIP : Mogen zwanger vrouwen wel alcohol drinken?

PASCALE : *(Drinkt wijn, slikt.)* Nee, en roken ook niet. Maar na vandaag doe ik niets meer. Zelfs niets ongezonds meer. Dan rook ik niet meer, dan drink ik niet meer en dan kijk ik niet meer naar andere venten. Want dat is ook ongezond. Hoofzakelijk psychisch ongezond. Want dat verleidt tot vergelijkingen, nietwaar Ursula?

URSULA : Mijn naam is Haas.

PHILIP : Keek gij naar andere mannen?

PASCALE : *(Drinkt wijn, slikt.)* Zo af en toe.

PHILIP : En?

PASCALE : *(Drinkt wijn, wacht, slikt.)* Och, ze zien er allemaal even egoïstisch uit.

PHILIP : Ik ben niet egoïstisch. Ik doe alles voor u.

PASCALE : Dat zei ik toch. De “anderen” zien er goïstisch uit.

(Gust heeft inmiddels de door Ursula aangeduide vlek opgekuist en wil beginnen eten.)

URSULA : Ge moogt afruimen, Gust.

GUST : Maar ik heb nog niet gegeten!

URSULA : Doe dat seffens maar. Zorg eerst voor de gasten.

(Gust ruimt af.)

MARJAN : *(op)* Thomas!

THOMAS : *(steekt bescheiden vinger op)* H..h..hier schat!

MARJAN : Ge hebt de pispot nog niet leeg gemaakt.

50THOMAS : V..v..vergeten, z..z..zoetje. *(Houdt de handen voor zijn kruis.)*

MARJAN: Vooruit! Pot leeg maken.

(Thomas af in caravan)

URSULA : *(tot Gust die net wil beginnen eten)* Dat moest gij ook nog doen.

GUST : Dat zal ik morgen wel doen.

URSULA : Gij gaat die pot NU leeg maken, of ik ga NU voor u bedsokken kopen.

(Gust af in caravan.)

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Die van ons was ook nog niet leeg, eh Philip?

PHILIP : Ik ben al weg. *(af in caravan)*

(Dames slaken allen tegelijk een cowboykreet.)

PASCALE : We hebben ze liggen!

URSULA : Ons bedje is gespreid.

MARJAN: Wij leven voortaan als God in Frankrijk. Wat zeg ik? Als God in de Ardennen!

URSULA : Ik ben van 't werken vanaf!

PASCALE : Philip zal me van nu af aan in de watten leggen.

MARJAN : En ik ben vrij!

PASCALE : Een toast op madame Blanche!

URSULA : Een toast op de geest van haar overleden echtgenoot!

MARJAN : Een toast op het advies van madame Blanche!

(Dames drinken. Daarna mannen tegelijkertijd op, met ieder een nachtemmer van verschillende kleur.)

PHILIP : Dit is nu niet het schitterendste moment om een nachtemmer te gaan ledigen, eh Pascale?

PASCALE : *(Drinkt, slikt.)* Beschouw het als een pré-paternale oefening, schatje. Onze baby houdt binnenkort ook geen rekening met uw tijdschema.

GUST : Ursula, ik heb nog niet gegeten. Moet ik dat echt nu doen?

URSULA : Heeft uw vader u nooit het spreekwoord geleerd: "Stel niet uit tot morgen, wat ge heden kunt doen."?

GUST : Nee, die heeft me dit spreekwoord geleerd: "Zij dronken een glas, zij pisten een plas en lieten de zaak zoals ze was."

URSULA : Maak die pot maar rap leeg. Zo lang duurt het niet. Uw forel is nu toch koud. Of ge die nu opwarmt of seffens blijft toch hetzelfde.

THOMAS : Ka..ka..ka

MARJAN : Weeral? Ge hebt toch een Pamper aan!?

THOMAS : Ka..ka..Kan 't zijn dat ik zat ben?

MARJAN : Waarom denkt ge dat?

THOMAS : Omdat ik dubbel zie. Ik zie mezelf twee keer staan... Daar met een gele pispot, en ginder met een rode.

MARJAN : Ga dan allebei uw pispotten maar leegkappen.

THOMAS : (Klakt met de hielen tegen elkaar en brengt met de hand waarin hij de nachtemmer vasthoudt een Duitse militaire groet) Zum Befehl, Herr Oberstführer. *(Een geut water uit de pot komt aldoende op hem terecht.)*
Oeps! 't Regent!

(Gust, Philip en Thomas af via links voor.)

----- DOEK -----

Epiloog

(Gust, Thomas en Philip op met nachtemmers voor gordijn. Inmiddels kan achter de gordijn de waarzegsterskamer opgesteld worden.)

THOMAS : Zie me hier nu lopen met twee pispotten.

PHILIP : Wat moeten de mensen van ons denken?

GUST : Dat wij onder de sloef liggen, wat anders?

PHILIP : Tiens ja! Nu ge 't zegt. Ik ben een pantoffelheld geworden. Al wat ons Pascale zegt doe ik. Dat was nochtans mijn gewoonte niet.

GUST : Mijn gewoonte was luilekker te profiteren van een vakantie. Maar ge ziet wat ge ziet. Ik heb zelfs geen tijd om te eten. Ik ben de kok, de garçon, de meid en de WC-madame.

PHILIP : Sedert we naar deze camping gekomen zijn is ons leven drastisch veranderd.

GUST : Ja. Hier is 't begonnen. 't Is sinds we hier zijn dat ons Ursula de broek draagt.

THOMAS : En ik een Pamper.

GUST : Zou het iets te maken hebben met hun bezoek aan die madame Blanche?

PHILIP : Welke madame Blanche?

GUST : Ik heb onze vrouwen iets horen vertellen over een raadpleging bij een zekere madame Blanche. Ons Ursula zei toen dat ze blij was dat ze naar de raad van een gestorven vent geluisterd had, want dat ze van toen af geen huissloof meer was.

PHILIP : Onze vrouwen zijn voor ons vertrek een waarzegster gaan consulteren om te weten hoe het weer tijdens de vakantie zou zijn. Zou daar de bron liggen van alle kwaad? Zou ons Pascale behekst zijn?

THOMAS : Ons Marjan is in ieder geval een heks.

PHILIP : Er moet iets gebeurd zijn bij die madame Blanche.

GUST : Met een geest.

PHILIP : Als daar de reden van onze slavernij ligt, moeten wij daar naartoe. Dan moeten wij die madame consulteren. Deze situatie kan zo niet blijven duren. Heeft iemand het adres?

GUST : Dat zal ik wel vinden. Nu ik mag werken als een vrouw, kan ik ook overal in snuffelen zoals een vrouw.

PHILIP : Dat is dan afgesproken. Zodra gij het adres hebt gaan we madame Blanche bezoeken. *(Tot Thomas, die inmiddels dubbend op de nachtemmer zit:)* Kom jongen. We hebben gevonden waar we moeten zijn om van deze

last vanaf te geraken.

(Gust en Philip gaan verder terwijl)

THOMAS : O gaan we het hier wegkiepen? Mij goed. *(Doet deksel van de nachtemmer en wil inhoud in de zaal gooien. Gust en Philip houden hem tijdig tegen.)*

GUST : Kom joh. De toiletten zijn ginder.

(Allen af. Doek open. Decor: ontvangkamer van de waarzegster, idem als in 1° tafereel van 1° bedrijf. Madame Blanche leest een damesblad. Er wordt gebeld.)

MME. BLANCHE : *(Terwijl ze haar zwarte pruik opzet)* Gerard! Volk! Zet de cassette recorder al maar op.

GERARD : *(achter de coulissen, gedwee)* Ja Siska.

MME. BLANCHE : *(met gewone stem)* En Gerard!...

GERARD : *(achter de coulissen)* Ja Siska?

MME. BLANCHE : Zorg dat ge op tijd zijt met de lichteffecten.

GERARD: *(achter de coulissen)* Ja Siska.

(Lugubere achtergrondmuziek. Madame Blanche moffelt het damesblad weg, doet het helle licht uit, zodat alleen de glazen bol licht geeft. Ze vaagt met haar mouw over de glazen bol, neemt een rechte pose aan... Dan Gust, Philip en Thomas op.

)

GUST : Zijt ge zeker dat ons Ursula hier binnen geweest is?

PHILIP : Ik twijfel eraan dat ons Pascale hier binnen durfde. 't Is hier zo luguber.

THOMAS : Ons Marjan is hier geweest. Daar twijfel ik geen moment aan. Die durft alles.

MME. BLANCHE : Komt u binnen heren.

PHILIP : 't Zal toch geen vampier zijn, zeker? Kijk eens! 't Is precies of er nog bloed aan haar lippen hangt.

THOMAS : Och gij! Dat is de nieuwe kleur van Ellen Bertrix, die ge gratis bij twee pakjes Always krijgt.

GUST : Ik zie niet waar ik loop.

THOMAS : Zoudt u niet wat meer licht kunnen maken, madame?

MME BLANCHE : De waarzeggerij is een occulte wetenschap die tussen schemer en duisternis beoefend wordt. Neemt plaats heren. Waarmee kan ik u van dienst zijn? De tarieven zijn als volgt: 500 frank voor toekomstvoorspelling uit koffieprut. 1000 frank voor toekomstvoorspelling met tarotkaarten. 1500 frank voor het raadplegen van de glazen bol. En 2000 frank voor een séance met het oproepen van een geest naar keuze.

THOMAS : Wat pakt gij?

GUST : Voor mij een Hoegaerde.

PHILIP : Wij willen geconsulteerd worden over onze vrouwen, madame. Wij

hebben namelijk last met onze vrouwen. We liggen alle drie onder de sloef.

MME. BLANCHE : Voor heren met huwelijksproblemen heb ik een speciaal tarief: 3000 frank voor een groepsconsultatie met de bol.

PHILIP : Wat denkt ge er van?

THOMAS : Dat is wel duur.

GUST : Als we in 't vervolg allemaal eens afwassen met Dreft. Dat kost maar een halve frank per afwas.

THOMAS : En we slaan nu allemaal een voorraad W.C.-papier in. Die staat in de Nopri maar aan 40 frank voor 6 rollen.

PHILIP : We zullen het maar doen. (betaalt) Doe maar, madame Blanche. Voor 3000 frank waarzeggerij.

MME. BLANCHE : Mag ik dan nu om stilte verzoeken, zodat ik me kan concentreren. Complete stilte graag.

(Mme. Blanche hocus-pocust over de glazen bol, waar weer meer lichteffecten uitkomen. De muziek klinkt luid en onheilspellend.)

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... ik zie...

GUST : Wat ziet ge?

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... ik zie... een camping!

GUST : Daar is het begonnen: in Belvaux.

MME. BLANCHE : Een camping tussen naaldbomen, heuvelachtige landschappen en krinkelende, winkelende waterdingen.

PHILIP : Dat is onze camping. Ziet ge ons Pascale? Die met haar dikke buik. Dat is ze.

MME. BLANCHE : Ik zie... ik zie... een vrouw in verwachting...

PHILIP : Dat is ons Pascale. Wat doet ze? Doet ze iets anders dan drinken?

MME. BLANCHE : De vrouw drinkt...

PHILIP : Water. Dat weet ik. Dat hadt ge me niet moeten zeggen.

GUST : Zap eens naar onze caravan, madame. Kijk eens wat onze Ursula aan 't doen is? Wedden dat die weer met haar gat in de zetel zit? Kunt gij in uw bol zien hoe ik haar moet aanpakken om er meer van gedaan te krijgen?

THOMAS : En als ge in uw bol zo'n brute cowgirl tegenkomt, da's ons Marjan. Maar als ze naar hier mikt, schakelt ge uw lampadaire maar uit, hoor madame. Ge zoudt zonder licht kunnen geraken.

MME. BLANCHE : Vrouwen zijn zonderlinge wezens. De juiste aanpak ervan is een occulte kennis en ligt verborgen in het rijk der doden. Voor een toelage van 500 frank per persoon wil ik de geest van Gerard, mijn overleden echtgenoot oproepen. In zijn onstoffelijke toestand kan hij voor ieder van u het geheim van het manipuleren van uw vrouwen ontsluiëren.

GUST : Met die vent wil ik eens klappen. Hier is 500 frank.

PHILIP : (betaalt) Een handleiding om onze vrouwen te manipuleren voor

500 frank, da's geen geld.

THOMAS : (betaalt) Als ik maar van die amazone vanaf geraak.

MME BLANCHE : Leg nu uw handen op de tafel en zoek handcontact met diegene die naast u zit. Sluit de ogen en ontspan u. Denk aan niets meer. Maak uw gedachten leeg, zodat onze lichamen en geesten ontvankelijk worden voor de komst van de geest... (*Spanning-verhogende muziek.*) Gerard! O Gerard, mijn dierbare overleden echtgenoot die rondwaart in de eeuwigheid, laat uw geest tot ons komen. Daal neer, Gerard, in deze magische kring en spreek tot ons... Gerard! O Gerard! (*Omdat Gerard nog steeds niet arriveert, gebruikt ze haar schrille, bevelende stem:*) Gerard! (*Gerard, in zwarte outfit, mét fles whisky, op, kruipt onder de tafel en blijft voor het publiek zichtbaar. Inmiddels orakelt Mme. Blanche:*) Verlaat het schimmenrijk, Gerard. Nu. En verlicht de geesten van deze getormenteerde mannen. Kom onder ons, Gerard. Uw spirituele aanwezigheid is de enige redding voor deze verdrukten. Daal neer onder ons en verlicht onze geesten. Kom. (*Slaakt een ijselfijke kreet en davert over het hele lichaam.*) Gerard! Zijt ge hier? Ja, gij zijt hier. Ik voel het. Als ge hier zijt, geef ons dan een teken, Gerard. (*Gerard laat de tafel driemaal op de grond bonken.*) O geest van mijn dierbare echtgenoot, verruimt door de ontbinding van uw lichaam, de hier aanwezige mannen gaan gebukt onder de heerschappij van hun vrouwen...

GERARD : (*Met grafkelderstem:*) Sukkelaars!

MME. BLANCHE : (*Stampt onder de tafel maar mist haar doel.*) Zeg hen zij er kunnen in slagen om met hun vrouwen in harmonie te leven.

THOMAS : Mijnheer Gerard. Wij gedrieën liggen momenteel zodanig onder de sloef, dat het voor ons geen leven meer is. Wij worden gekweld, uitgebuit en getreiterd. Alle huishoudelijke klussen laten onze vrouwen aan ons over!

Het is niet menselijk meer. Wij moeten afwassen, strijken, stofzuigen, bedden dekken, patatten jassen... Wij willen ons gewone leven van vroeger terug: een leven waarin wij man waren, waarin wij het hoofd van het gezin waren en iets te zeggen hadden. Wat moeten wij doen?

GERARD : *(komt onder de tafel onderuit)* Siska, geef die sukkelaars hun geld terug. Ga naar huis, jongens. Aan een bazige vrouw is niets te doen. Karakters kunt ge niet veranderen. Daar moet ge leren mee leven.

DOEK